

- Φυγή Τ/Κ στο Βορρά.
- Υπόδοση-Απεργία στου Ρούβα και άλλα εργατικά
- Ο αγώνας των σπουδαστών ΠΑΚ
- Η κατάσταση στα νοσοκομεία
- Η Ομιλία Χ' Δημητρίου - Κριτική
- ΡΟΚ και Νεολαία - ΠΟΦΝΕ- ΜΜΑΔ
- Βρετανία - Βολιβία - Γουατεμάλα - Γκρήνης
- Διγκλής και οικονομική κρίση
- Ο Χαρακτήρας της Νοτιοαφρικανικής Επανάστασης

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ—ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ

Απειλουν το βιοτικό μας επίπεδο

Μετα τις «πολεμικές» ανακοινώσεις των οργανώσεων των εργοδοτών, ΟΕΒ—ΚΕΒΕ, πάνω στην εντεινόμενη κρίση, με τις οποίες ζητούσαν να φορτωθούν όλα τα βάρη της κρίσης στους ώμους των εργαζομένων, έρχεται σήμερα η Κυβέρνηση τους (που βγήκε με τους ψήφους των εργαζομένων) να δημιουργήσει το Ανώτατο Συμβούλιο Οικονομικής Πολιτικής (ΑΣΟΠ).

Το τι είναι το ΑΣΟΠ μας το έδειξαν από την πρώτη ανακοίνωση που βγαλε. Θα είναι το «στρατηγείο» των κεφαλαιοκρατών, οι «στρατηγοί» της κυβέρνησης για να καταστρώσουν τα σχέδια πως θα κτυπηθεί η εργατική τάξη.

Από την πρώτη συνεδρία κιόλας το ΑΣΟΠ ζήτησε οικονομικές θυσιές για να μπορέσουμε να σωθούμε από την οικονομική κρίση. Τα μέτρα που προτείνουν αποσκοπούν ανάμεσα σ' άλλα στη συγκράτηση άφξης των εισοδημάτων στα πλαίσια της παραγωγικότητας. Γίνεται σκέψη όπως όλες οι αξιολογήσεις που παίρνουν οι εργαζόμενοι από την ετήσια προσαύξηση, το τιμαριθμικό επίδομα και αυξήσεις με βάση τις νέες συμβάσεις να μην ξεπερνούν το όριο της παραγωγικότητας δηλ. γύρω στο 1%!!!

Η κυβέρνηση επείγεται να προωθήσει και να υλοποιήσει αυτά τα μέτρα μέχρι το τέλος του χρόνου για να μπορέσουν να περιληφθούν στις προετοιμασίες για τον προϋπολογισμό του 1986. Έτσι βιάζεται να έρθει σε επαφή και συνομιλίες με τις εργατικές οργανώσεις «στην κατανόηση των οποίων εξαρτάται η εισαγωγή των διορθωτικών μέτρων της οικονομίας» (ΝΕΑ 24/9/85)

Μέσα από την ανακοίνωση του ΑΣΟΠ, βγαίνει καθαρά ότι οι μάχες θα έρθουν πολύ σύντομα. Το εργατικό κίνημα πρέπει να είναι πανέτοιμο για να αντιμετωπίσει αυτές τις μάχες. Πρέπει να προειδοποιήσουμε όλους τους «στρατηγούς» ότι δεν θα δεχτούμε για κανένα λόγο να σφίξουμε τα ζωνάρια και να φορτωθούμε τα βάρη για να διατηρήσουν οι κεφαλαιοκράτες και οι βιομήχανοι τα κέρδη τους

Ακόμη αφτο πρέπει να γίνει ξεκάθαρο και στες ηγεσίες των εργατικών οργανώσεων ότι τα βάρη της κρίσης πρέπει να τα φορτωθούν οι κεφαλαιοκράτες.

Η ανακοίνωση της ΠΕΟ (σχετικά με τον τιμαριθμό) αναφέρει μεταξύ άλλων «..... Θα πρέπει όμως όλοι οι

Συνέχεια στη σελ. 3

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η μόνη απάντηση στα αδιέξοδα των αστών

Το «προσχέδιο συμφωνίας» του περασμένου - Γενάρη γύρω από το οποίο στήριξαν τότε τις ελπίδες τους οι Ε/Κ αστοί αλλά και οι ηγέτες της αριστεράς - λίγους μήνες μετά τη γνωστή αποτυχία της «συνάντησης κορυφής» έχει μετατραπεί σε «ενοποιημένο έγγραφο» και αποτελεί τώρα τη νέα πρωτοβουλία του Γκουεγιάρ για λύση του Κυπριακού.

Κανένας όμως εκτός από τους πρωταγωνιστές δεν ενδιαφέρεται ούτε και πιστεύει στην επιτυχία της νέας αυτής παράστασης. Το κυπριακό εργατικό κίνημα έχει κουραστεί να ακούει για κρίσιμες καμπές, για πρωτοβουλίες, για συνομιλίες, για συναντήσεις κορυφής, για το πήγαινε έλα στα Ηνωμένα Έθνη και τέλος για καταρρεύσεις.

Η νέα πρωτοβουλία

Σε πρόσφατη συνέντευξη του, στην εφημερίδα «Γκιουναίντιν», ο πρωθυπουργός της Τ.Δ.Β.Κ. Έρογλου αναφερόμενος στη νέα προσπάθεια του Γκουεγιάρ, δήλωσε μεταξύ άλλων και τα ακόλουθα: «... Μελλοντικά, όμως, όταν θα αλλάξουν οι γενιές, δυνατό να παρουσιαστεί κάποιος που θα υπογράψει μια τέτοια συμφωνία. Έστω όμως και αν τεθεί μια υπογραφή, στες υπειστροπές, σε κάποιο σημείο, με κάποια φόμουλα, με μια διαδικασία, οι συνομιλίες θα διακοπούν σε κά-

ποιο σημείο. Αν το αντιλαμβάνεστε, και οι δυο πλευρές ενεργούν με τρόπο ώστε να μην κατηγορηθούν από τη διεθνή κοινή γνώμη. Ειλικρίνως, πιστεύω ότι, κάτω από τις σημερινές συνθήκες, στες διμερείς συνομιλίες οι πλευρές δεν θα υπογράψουν οποιαδήποτε συμφωνία».

Ανεξάρτητα, από το γεγονός ότι οι θέσεις του Έρογλου εκφράζουν τα ιδιαιτέρως συμφέροντα της Τ/Κ αστικής τάξης, που δεν έχει κανένα λόγο να δεχτεί επανένωση της Κύπρου μέσα από κάποια λύση, πρέπει να πούμε ότι δεν απέχουν και πολύ από την πραγματικότητα.

Ο Ντενκτάς μετά τις

υποχωρήσεις που έκαμε στην τελευταία αποτυχημένη συνάντηση κορυφής κατάφερε να ρίξει τις ευθύνες στην Ε/Κ πλευρά και να εδραιώσει περισσότερο τη διαπραγματευτική του θέση. Το πρόβλημα θα το έχει τώρα ο Κυπριανός. Είναι αναγκασμένος τώρα να δείξει κάποιου είδους «καλή θέληση» - γι' αυτό άλλωστε αντιμετωπίζει με θετικό μάτι τη νέα πρωτοβουλία Γκουεγιάρ. Ξέρει πολύ καλά ο Κυπριανός πως ακόμα μια αποτυχία θα μετακινήσει ακόμα περισσότερο το έδαφος κάτω από την προεδρική καρέκλα.

Όμως το πρόβλημα για την Ε/Κ αστική τάξη παραμένει. Η Τ/Κ αστική τάξη δεν είναι διατεθειμένη

Συνέχεια στη σελ. 2

Σιωνιστική Κρατική Τρομοκρατία

Η τελευταία αεροπορική επίθεση του Ισραήλ ενάντια στο αρχηγείο της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης στην Τύνιδα χαρακτηρίζει με τον πιο εξωφρενικό τρόπο την Σιωνιστική αλαζονεία.

Ταυτόχρονα αυτή η επίθεση στο έδαφος μιας ξένης χώρας 1500 μίλια μακριά ανοίγει και ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία της τρομοκρατίας - αυτό της κρατικής.

Η νέα αυτή κρατική τρομοκρατική επίθεση του Ισραήλ σ' ολόκληρο τον κόσμο καταδικάστηκε από το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας εκτός βέβαια από αυτούς που είτε βοήθησαν αυτή την επίθεση όπως έγινε με τις ΗΠΑ - με τον Ρήγκαν να δικαιολογεί την ενέργεια σαν αυτοά-

μυνα - είτε από καταστάσεις που το πιο πιθανό πρακτορεύουν τα συμφέροντα του Ισραήλ όπως στη προκειμένη περίπτωση της Κύπρου η Συναγερμική «ΑΛΗΘΕΙΑ».

Η εφημερίδα αυτή με αρχισυντάκτη - της τον Κωνσταντίνιδη που σε πολλές περιπτώσεις πολύ υποκριτικά και έξυπνα κόπτεται για τις δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα, έσχιζε τις προάλλες τα ρούχα - της και κλαψούριζε σαν θλιμμένη χήρα για την τρομοκρατική επίθεση παλαιστινίων στη μαρίνα της Λάρνακας και τον θάνατο τριών Ισραηλινών, αλλά δεν βρήκε λέξη για

να καταδικάσει την νέα αυτή τρομοκρατία του Ισραήλ και τον θάνατο 60 ανθρώπων μεταξύ των οποίων και γυναικόπαιδα.

Το ότι ο Ρήγκαν υποστήριξε ουσιαστικά την ενέργεια του Ισραήλ επιβεβαιώνει σ' ένα βαθμό τις εικασίες ότι η επιδρομή βοηθήθηκε από τους Αμερικάνους (το πιο πιθανό ανεφοδιάστηκαν τα αεροπλάνα από τον 6ο Αμερικανικό στόλο) αν δεν καταστρώθηκαν με τη βοήθεια τους και τα σχέδια της επίθεσης. Ας μην ξεχνούμε ότι ο Ρήγκαν πολλές φορές στο παρελθόν απείλησε για παρομοίου τύπου ενέργειες

Η τελευταία επίθεση

πέραν από τη καταδίκη της αποτελεί και ακόμα περίπτωση που πρέπει να προβληματίσει πολλούς και κύρια τους παλαιστίνους για να βγουν τα σωστά συμπεράσματά σ' ότι αφορά τις μορφές πάλης που χρησιμοποιούν και πού αυτές οδηγούν.

Πολλές φορές σε άρθρα μας για το παλαιστινιακό πρόβλημα τονίσαμε πόσο λανθασμένη είναι η τακτική της ατομικής τρομοκρατίας που ακολουθούν πολλές φορές οι Παλαιστίνιοι.

Αυτό που απέδειξαν οι ως τώρα επιθέσεις εναντίον του Ισραήλ ήταν να δίνουν το δικαιολογητικό και την αφορμή για

βίαιες αντιπαραθέσεις ενάντια στους Παλαιστίνιους, που σε πολλές περιπτώσεις έπαθαν πανώλεθρες και θρήνησαν χιλιάδες θύματα.

Το μεγάλο λάθος και αδυναμία μερίδας της ηγεσίας των Παλαιστινίων είναι να δουν και να αναγνωρίσουν ότι ο λαός του Ισραήλ δεν ευθύνεται στο σύνολο του για το ξεριζωμό τους, για την καταπίεση αυτών που ζουν στο Ισραήλ και για τις επιθέσεις ενάντια τους.

Όπως όλοι οι λαοί έτσι και λαός του Ισραήλ χωρίζεται και αυτός σε τάξεις, αστική και εργατική.

Σήμερα όπως κάθε εργατική τάξη (μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης) το ίδιο και η Ισραηλίτικη εργατική τάξη αντιμετωπίζει άγριο χτύπημα στο βιοτικό της επίπεδο και δέχεται τη στυγνή καταπίεση της αστικής τάξης.

Ας θυμηθούμε τις πρόσφατες περικοπές στους μισθούς των εργαζομένων και τις τεράστιες εργατικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν.

Οι Παλαιστίνιοι στο πρόσωπο της Ισραηλίτικης εργατικής τάξης μπορούν να βρουν ένα πανίσχυρο σύμμαχο ο μόνος που μπορεί να ανατρέψει την Ισραηλίτικη αστική τάξη και το σιωνι-

Συνέχεια στη σελ. 3

Φεύγουν Τ/Κύπριοι για... το βορρα!

Για χρόνια τώρα η Σοσ. Έκφραση αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στο διώξιμο των Τ/Κ που ζουν στο Νότο από την Κυπριακή αστυνομία. Ειδικά πολέμησε την παράδοση Τ/Κ και Τούρκων πολιτικών προσφύγων στον Ντενκτας σε βαθμό που η εγκατάλειψη τέτοιων μεθόδων από την αστυνομία τον τελευταίο χρόνο να οφείλεται αποκλειστικά στην μεγάλη καμπάνια που έκανε η Σ.Ε. με αφορμή την παράδοση των Τ/Κ αριστερών Μουσα Ονour και Μουσταφα Εμιν στον Ντενκτας το καλοκαίρι του '84, και στην γενική κατακραυγή και τις κινητοποιήσεις του κυπριακού και διεθνούς εργατικού κινήματος που ακολούθησαν.

Οι Τ/Κ που ζουν στο Νότο είχαν κάθε λόγο να αγωνιστούν ενάντια

Μιλούσαμε πρόσφατα μ' ένα Τ/Κ πάνω στο θέμα:

— Ξέρεις τι σημαίνει 3 χρόνια φυλακή; (τόσο είχαν φάει οι συν - κρατούμενοι του Μουσα και του Μουσταφα στις φυλακές του Ντενκτας τον περασμένο χρόνο).

— Μπορεί να γλυτώσω με λιγότερα, ένα, δυο.

— Κι είσαι διατεθειμένος να φας τόσο ξύλο και να κάτσεις τόσο καιρό μέσα;

— Θ' αντέξω, δεν θ' αντέξω;

ΧΑΚΑΝ

Η περίπτωση του Χακάν, ενός 19χρονου Τούρκου κουρδικής καταγωγής είναι ιδιαίτερα τραγική. Άνθρωπος με αριστερές ιδέες έφυγε με το όπλο του ενώ υπηρετούσε πριν μερικούς μήνες, τον ενθουσίασαν. Έκφρασης του έδωσε νέους ορίζοντες. Ο αγώνας για το σοσιαλισμό και την ενότητα του Κυπριακού Εργατικού κινήματος (Ε/Κ και Τ/Κ) μαζί με την ταξική συνεργασία του Ελληνικού και Τούρκικου εργατικού κινήματος, τον ενθουσίασαν. Όμως δεν ήξερε λέξη ελληνικά. Δουλειά δεν μπορούσε να βρει. Λεφτά δεν είχε και ζούσε απ' ότι του έδιναν φίλοι Ε/Κ και Τ/Κ. Έτυχε ολόκληρα 24ωρα να μείνει νηστικός. Στη Λ/σο δεν πήγαινε γιατί δεν ήθελε να ζει στις άθλιες συνθήκες που ζουν οι Τ/Κ εκεί. Η γενική απομόνωση από το περιβάλλον τον έκανε να κλείνεται όλο και περισσότερο στον εαυτό του. Ήθελε να φύγει αλλά δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Άρχισε να σκέφτεται να πάει πίσω. Τούρκοι φίλοι του στη Γερμανία του έγραφαν να μην κάνει κάτι τέτοιο γιατί τον περίμεναν 10 χρόνια στις φυλακές τη Χούντας. Τελικά έφυγε — σε τέτοιο βαθμό κατάπτωσης είχε φτάσει.

Η Σοσ. Έκφραση είχε κάνει ότι μπορούσε για να βοηθήσει τον Χακάν. Όμως αυτός συντριμμένος και πραγματικό ράκος εξαναγκάστηκε να δώσει μια κατασκευασμένη συνέντευξη από την Τ/Κ τηλεόραση που στρεφόταν και ενάντια στη Σ.Ε.

ΚΕΜΑΛ ΝΕΠΗΛ

Ο Κεμαλ Νεπλή βρίσκεται κι αυτός στο Βορρά. Στο περασμένο φύλλο της Σ.Ε. δημοσιεύσαμε συνέντευξη του στην οποία δήλωνε πως δεν άντεχε άλλο την ανεργία και πως αν συνέχιζε η κατάσταση θα έφευγε για τα Βόρεια.

Μια μέρα ήρθε στα γραφεία της Σ.Ε. αποφασισμένος να φύγει. Οι σύντροφοι τον συγκράτησαν για να γίνει ακόμα μια προσπάθεια να βρεθεί μια δουλειά. Επικοινωνήσαν με την Π.Ε.Ο., εξήγησαν πως ο άνθρωπος είναι σε απόγνωση, κι από την ΠΕΟ είπαν ότι σίγουρα θα προσπαθήσουν να περάσει από τα γραφεία τους την επόμενη Δευτέρα. Στη συνάντηση με τον Κεμαλ, ο συνδικαλιστής της ΠΕΟ είπε ότι οπωσδήποτε θα βοηθήσουν, να ξαναπεράσει την άλλη βδομάδα. Την άλλη βδομάδα είπαν ότι προσπαθούσαν και θα ειδοποιούσαν μόλις είχαν οτιδήποτε. Ο Κεμαλ ξαναεπικοινωνήσε, για να του πουν ξανά να περιμένει και θα

στην αποστολή τους στο Βορρά αφού για τους περισσότερους αυτο σήμαινε στρατοδικεία και φυλακές. Για τους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες η τύχη ήταν ακόμα πιο σκληρή - μερικοί τουλάχιστον είναι γνωστό ότι έχουν εκτελεστεί.

Σήμερα είμαστε αντιμέτωποι μ' ένα φαινόμενο που στην επιφάνεια είναι εντελώς παράδοξο. Οι Τ/Κ φεύγουν από μόνοι τους και παν στο Βορρά! Ξέροντας ότι τους περιμένει φυλακή! Αυτό που από μια πρώτη σκόπια φαίνεται σαν καθαρή τρέλλα έχει τη δική του λογική. Δείχνει την απόγνωση στην οποία μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος. Δείχνει πόσο μεγάλη είναι η καταπίεση που δέχονται από το Κυπριακό κράτος.

τον ειδοποιήσουν.

Απο μαρτυρία άλλου Τ/Κ, ο Κεμαλ συνελήφθη από Τούρκο στρατιώτη την ώρα που προσπαθούσε να περάσει κρυφά στα κατεχόμενα.

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΩΝ Τ/Κ

Όταν η Σ.Ε. δημοσίευσε πριν από μερικές εκδόσεις φωτογραφίες των σπιτιών — πραγματικές τρώγλες — στα οποία ζουν οι Τ/Κ στη Λ/σο, διάφοροι κυβερνητικοί παράγοντες διαμαρτυρήθηκαν ότι ενώ αυτοί προσπαθούν να βοηθήσουν, η Σ.Ε. τους επιτίθεται. Στις ίδιες αυτές τρώγλες οι Τ/Κ συνεχίζουν να ζουν. Οι περισσότεροι είναι άνεργοι. Όσοι δουλεύουν κάνουν τις πιο βαριές χειρωνακτικές δουλειές τις οποίες συχνά δεν αντέχουν. Δεν υπάρχει κανένα κυβερνητικό ταμείο για να τους βοηθήσει, δεν έχουν καμία κοινωνική ασφάλιση και κανένα επίδομα. Ζουν μακριά από τις οικογένειές τους, δίχως ελπίδες να φτιάξουν μια δική τους οικογένεια στο Νότο. Να φύγουν από την Κύπρο δεν μπορούν. Απο τη μια γιατί καμία χώρα δεν τους δέχεται, κι από την άλλη γιατί το κράτος δεν τους δίνει διαβατήρια — σε μερικές περιπτώσεις ούτε καν ταυτότητες. Υπάρχουν περιπτώσεις που αποφάσισαν να βαφτιστούν Χριστιανοί για να λύσουν μερικά από τα προβλήματα τους κι η εκκλησία αρνήθηκε να τους βαφτίσει! Επιπλέον αντιμετωπίζουν την αστυνομική καταπίεση και την καχυποψία του κόσμου που τους αντιμετωπίζει (σαν αποτέλεσμα της προπαγάνδας του Τύπου) σαν κατά-

σκοπούς κι επικίνδυνους.

Οι συνθήκες που ζουν οι Τ/Κ είναι συνθήκες 2ης και 3ης κατηγορίας πολιτών.

Η αδιαφορία την οποία έδειξαν τα αριστερά κόμματα για τους Τ/Κ του Νότου είναι εντυπωσιακή. Τα λόγια περί κοινών αγώνων κι επαναπροσέγγισης είναι ωραία κι εύκολο να τα πει ο καθένας. Όμως οι πράξεις είναι που αποδεικνύουν την ειλικρίνεια των λόγων. Τα αριστερά κόμματα είχαν μια μοναδική ευκαιρία να αποδείξουν στις Τ/Κ μάζες στο Βορρά ότι εννοούν τα όσα λέν για μια κοινή πατρίδα στην οποία Ε/Κ - Τ/Κ να ζουν μαζί, και να διαχωρίσουν τους εαυτούς τους από τον εθνικισμό και τον αντι-τουρκισμό της δεξιάς και του κράτους.

Ένας - ένας οι Τ/Κ του Νότου αρχίζουν να σκέφτονται την επιστροφή στο Βορρά. Έζησαν αρκετά στο Νότο για να δουν ότι το μόνο το οποίο τους υπόσχεται η Κυπριακή Κυβέρνηση είναι η εξαθλίωση για όλη τους τη ζωή. Έτσι η καταπίεση στο Βορρά αρχίζει να γίνεται ελκυστική!

Αμα το σκεφτεί κανένας καλύτερα, από τη σκοπιά ενός νεολαίου των 20-25 χρόνων, 3 χρόνια φυλακή μπορεί πραγματικά ν' αξίζουν τον κόπο αν είναι να ζήσει τη υπόλοιπη ζωή κοντά σε δικούς του σ' ένα περιβάλλον που του προσφέρει περισσότερη ασφάλεια και κάποιες ελπίδες — όσο ψεύτικες κι αν θ' αποδειχτούν αυτές μέσα στον καπιταλισμό.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΤΣΟΣ

Η μόνη απάντηση στα αδιέξοδα των αστών

Συνέχεια από την σελ. 1

να δεχτεί τίποτα λιγότερο από την ύπαρξη δυο ξεχωριστών κρατών, με δυο ξεχωριστές οικονομίες. Η σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ αστικής τάξης βρίσκεται στη βάση όλων των μέχρι σήμερα αποτυχημένων προσπαθειών προδικάζοντας έτσι και το μέλλον της νέας προσπάθειας.

Η Αριστερά

Η αδυναμία της αστικής τάξης να λύσει το κυπριακό, φέρνει ταυτόχρονα στην επιφάνεια την απουσία εναλλακτικής πολιτικής από τους ηγέτες της αριστεράς. Γιατί όλ' αυτά τα χρόνια οι ηγεσίες και του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ ήταν και είναι οι ουραγοί μιας αστικής πολιτικής με την οποία στην ουσία δεν διαφώνησαν ποτέ. Οι κατά καιρούς διαφωνίες τους — που επιβάλλονται κύρια από τη βάση τους και στοχεύουν στην δικαιολόγηση μιας δήθεν διαφορετικής πολιτικής — ποτέ δεν ήταν αποτέλεσμα της αμφισβήτησης των διαδικασιών (συνομιλίες μεταξύ των αστών, ΟΗΕ, διεθνοποίηση σε διπλωματικό επίπεδο, προσπάθειες για άσκηση πιέσεων στην Τουρκία) που

ακολουθούν για τόσα χρόνια χωρίς αποτέλεσμα και τελειωμό οι Ε/Κ αστοί. Πάντοτε οι διαφωνίες αυτές αφορούν ζητήματα χειρισμών (μεγάλη ή μικρή έμφαση στην αμυντική θωράκιση, συζήτηση πριν την υπογραφή, υπογραφή χωρίς συζήτηση, συνάντηση κορυφής τώρα ή αργότερα κλπ.).

Στη ρίζα της πολιτικής αυτής των αριστερών ηγεσιών βρίσκεται ο ρεφορμισμός τους, η προσκόλληση τους στο καπιταλιστικό σύστημα και έτσι η αδυναμία τους να διακρίνουν ότι όχι μόνο δεν μπορούν οι αστοί να λύσουν το πρόβλημα αλλά αντίθετα η εξουσία τους και στο βορρά και στο νότο είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο στην επανένωση του κυπριακού εργατικού κινήματος.

Τι άλλο μπορεί να εκφράζει η θέση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, πως πρέπει «να επιδειχθεί και από τις δυο πλευρές εποικοδομητική προσέγγιση και πνεύμα καλής θέλησης και αμοιβαίας κατανόησης και εμπιστοσύνης, ώστε να διευκολυνθεί και να ευοδωθεί η πρωτοβουλία του Γ.Γ. του ΟΗΕ» (ομύλ. Φάνη, Χαραυγή 25/9/95), εκτός από την π-

στη πως οι αστοί είναι ικανοί για αντιιμπεριαλιστική λύση φτάνει να θέλουν;

Τι άλλο εκτός από εθνικισμό και εμπιστοσύνη στους αστούς μπορεί να σημαίνει η διακηρυγμένη θέση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ για το σχηματισμό «κυβέρνησης εθνικής ενότητας με τη συμμετοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων»; Έπειτα πως μπορεί ταυτόχρονα να μιλά η ηγεσία του ΑΚΕΛ για την ανάγκη «επαναπροσέγγισης με τους Τ/Κ» αφού με τη θέση για «κυβέρνηση εθνικής ενότητας» τοποθετεί το πρόβλημα στη βάση της εθνικής αντιπαράθεσης σπρώχνοντας τους Τ/Κ σε ανάλογες εθνικιστικές τοποθετήσεις;

Με ποιους ζητά να συνεργαστεί η ηγεσία του ΑΚΕΛ; Με την ηγεσία του ΔΗΣΥ που αποτελεί το όργανο του ιμπεριαλισμού στην Κύπρο; και εκφράζει «τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου»; Ή με την ηγεσία του ΔΗΚΟ που «παραχώρησε διευκολύνσεις στα ναυτοικά στρατεύματα», που διέκοψε μονομερώς τη «Δημοκρατική Συνεργασία», που «δεν πιστεύει στην ομοσπονδία»;

Αλλά ούτε η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν κατάφερε να

ξεφύγει από τα πλοκάμια της αστικής πολιτικής. Κι ενώ στήριξε τον Κυπριανό για τη θέση που κράτησε ενάντια στην υπογραφή του εγγράφου Γκουεγιάρ τον περασμένο Γενάρη, τώρα δεν τολμά να κατηγορήσει τον Κυπριανό που έχει δεχτεί το ίδιο (με μικρές διαφοροποιήσεις) έγγραφο.

Αν γίνουν οι «σωστοί χειρισμοί» τότε δεν υπάρχει πρόβλημα διαδικασίας για την ηγεσία της ΕΔΕΚ. «Η πρωτοβουλία Ντε Γκουεγιάρ όχι μονάχα οδηγείται προς εκτροπή, αλλά αν δεν υπάρξουν σωστοί χειρισμοί δυνατό να μετατραπεί σε παράγοντα επιρροής ευθυνών στη δική μας πλευρά» (ομύλ. Λυσσαρίδη στο Παραλίμνι, ΝΕΑ 21/9/85).

Και όχι μόνο αυτό. Την ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν την ενδιαφέρει ούτε ποιος κυβερνά. «Δεν έχει σημασία ποιος ή ποιοι κυβερνούν, αλλά ποια γραμμή θα ακολουθηθεί» (ΝΕΑ 9/7/85). Ας κυβερνήσει λοιπόν και ο ΔΗΣΥ φτάνει να ακολουθήσει τη σωστή γραμμή, λες και οι θέσεις κάθε κόμματος και στο εθνικό και στα κοινωνικο-οικονομικά δεν εκφράζουν τα συμφέροντα κάποιων συγκεκριμένων τάξεων αλλά είναι αποτέλεσμα της επιφώισης του αγίου πνεύματος.

Η εγκατάλειψη της μέχρι σήμερα ακολουθούμενης πολιτικής από τα κόμματα της αριστεράς και η υιοθέτηση μιας νέας ταξικής σοσιαλιστικής πολιτικής είναι η μοναδική εναλλακτική προοπτική. Το σπάσιμο κάθε συνεργασίας με τους Ε/Κ αστούς και η πάλη για το σοσιαλισμό θα δώσει νόημα στο κάλεσμα προς τους Τ/Κ εργάτες για να ξεφορτωθούν την Τ/Κ αστική τάξη. Ο αγώνας της Ε/Κ εργατικής τάξης για το σοσιαλισμό είναι η μόνη εγγύηση πως η Τ/Κ κοινότητα δε θα καταπιεστεί ξανά αλλά θα της δοθεί το δικαίωμα να αποφασίσει ελεύθερα χωρίς τον κίνδυνο της βίας και της επιβολής.

Οι κακές εμπειρίες του παρελθόντος που ασφαλώς θυμάται η Τ/Κ εργατική τά-

ξη, θα εκλείψουν όταν τα αριστερά κόμματα μπου στην πρωτοπορία ενός τέτοιου αγώνα. Αντίθετα οι Τ/Κ εργάτες θα προτιμήσουν το δικό τους κράτος παρά μια ενιαία καπιταλιστική Κύπρο με αφεντικά τους Ε/Κ αστούς.

Μπροστα στην προοπτική ενότητας της δεξιάς τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ πρέπει να αντισταθούν την ενότητα της αριστεράς. Οι αγωνιστές της βάσης των αριστερών κομμάτων είναι έτοιμοι να παλέψουν σ' αυτή την κατεύθυνση. Είναι μια πορεία που θα επιβληθεί από τις ίδιες τις συνθήκες παραπέρα όξυνσης των προβλημάτων της κυπριακής κοινωνίας.

Γιώργος Καφής

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Αδιέξοδο στην Υπόδηση

Η κατάσταση στις βιομηχανίες Ενδυσης - Υπόδησης στην Κύπρο, στα τελευταία δυο χρόνια έχει χειροτερεύσει. Η μείωση των εξαγωγών έχει δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα απασχόλησης για τους εργαζόμενους στους κλάδους αυτούς.

Η μείωση των εξαγωγών είναι ο κυριώτερος λόγος που και οι Κύπριοι βιομήχανοι Υπόδησης αρνούνται να υπογράψουν την νέα συλλογική σύμβαση που έληξε από τον περασμένο Ιούνη.

Η εργοδοτική πλευρά επιμένει ότι ο βασικός λόγος για την μείωση των εξαγωγών είναι στα ψηλά μεροκάματα! οι συχνές αμφιβολίες των μισθών και η τιμαριθμική αναπροσαρμογή. Έτσι διατηρεί μια αδιάλλακτη στάση στες διαπραγματεύσεις ζητώντας παγοποίηση των υφιστάμενων συλλογικών συμβάσεων, να διατηρηθούν δηλ. τα μεροκάματα χαμηλά για να μπορέσουν να έχουν συναγωνισμό.

Ακόμα όπως πληροφορούμαστε αρχίσαν οι απειλές για απολύσεις προσωπικού σαν πλεονάζον όπως στην βιομηχανία ΒΑΤΑ και στη βιομηχανία ένδυσης Ρεάνα. (Υπενθυμίζουμε ότι η σύμβαση για την ένδυση λήγει στο τέλος του χρόνου).

Για μια ακόμη φορά παρατηρούμε ότι με το βάθαιμα της κρίσης του καπιταλισμού στους πρώτους που θα στραφούν και θα

κτυπήσουν οι εργοδότες να διατηρήσουν τα κέρδη τους είναι οι εργαζόμενοι.

Η μείωση των εξαγωγών δεν οφείλεται στα ψηλά μεροκάματα — που κάθε αλλα παρα ψηλά είναι σαφούς τους τομείς — αλλά στο ότι ακόμα και οι ανεπτυγμένες βιομηχανικά χώρες αντιμετωπίζουν τέτοια προβλήματα και οι κεφαλαιοκράτες σαφές τις χώρες προσαθούν παράλληλα να διατηρήσουν τα κέρδη τους ελαττώνοντας τις εισαγωγές τους.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να προετοιμαστούν με ένα αγωνιστικό πρόγραμμα για υπεράσπιση των κατακτήσεων τους. Αυτό το πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει:

1. Να επιμένουν στα αιτήματα που διεκδικούν στες συλλογικές συμβάσεις χωρίς καμία υποχώρηση.

2. Άνοιγμα βιβλίων
Να ελεγχθούν τα βιβλία των βιομηχάνων αν πρά-

γματι δεν έχουν κέρδη. Τόσα χρόνια απομιζούσαν το αίμα των εργαζομένων, και έβγαλαν εκατομμύρια κέρδη.

3. Εργατικός Έλεγχος

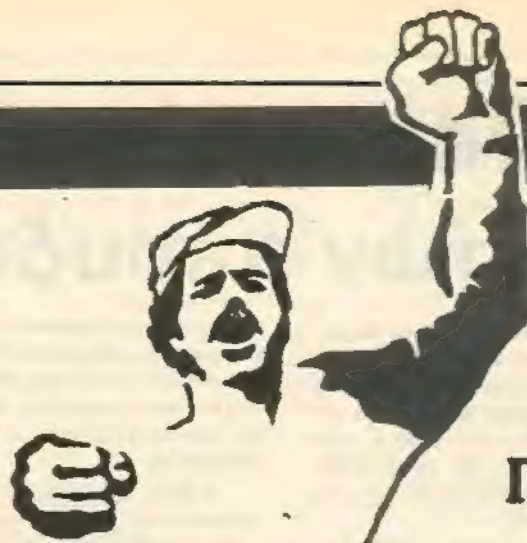
Για προγραμματισμό της παραγωγής, όπου έτσι θα μπορούν να ελέγχουν το τι παράγεται και το τι συμβαίνει μέσα στα εργοστάσια (συνθήκες δουλείας, περιβάλλον κ.λ.π.)

4. Μείωση ωρών Εργασίας

Μόνο έτσι θα μπορέσουν να απορροφηθούν οι άνεργοι που θα δημιουργηθούν με την «έλλειψη των εξαγωγών», χωρίς μείωση των μεροκαμάτων.

Μόνο έτσι οι εργαζόμενοι σήμερα στη υπόδηση και αύριο στη βιομηχανία ένδυσης θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις επιθέσεις των βιομηχάνων.

Α. Ανδρέου

Απεργία του Ρούβα και Παπανικολάου

Απο τις 27/9/85 οι υπάλληλοι στο κατάστημα Ρούβα και Παπανικολάου στη Λάρνακα απεργούν γιατί οι εργοδότες αρνούνται το δικαίωμα οργάνωσης των εργαζομένων.

Με την άρνηση τους αφη οι εργοδότες παραβιάζουν τον κώδικα βιομηχανικών Σχέσεων και έτσι οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να κατέβουν σε απεργία για διεκδίκηση του δικαιώματος να οργανωθούν στη συντεχνία της αρρεσκείας τους. Συγκεκριμένα στη ΣΕΚ.

Οι εργαζόμενοι στο Ρούβα και Παπανικολάου έχουν υπηρεσία από 10-17 χρόνια ο καθένας. Δεν είναι η πρώτη προσπάθεια που γίνεται για οργάνωση. Έγιναν πολλές προσπάθειες ακόμα και πριν τον πόλεμο όταν βρισκόταν η εταιρεία στο Βαρώσι. Όμως πάντα αποτύγχαναν λόγω της άρνησης των εργοδοτών.

Φέτος όμως ο κόμπος

έφτασε στο κτένι και οι υπάλληλοι και τεχνικοί αποφάσισαν να οργανώσουν παρα τις αντιδράσεις των εργοδοτών.

Σήμερα απεργούν 8 υπάλληλοι και ένας δυστυχώς παίζει τον ρόλο του απεργασπαστή. Για να μπορέσουν να κάμψουν την αντίσταση των υπαλλήλων οι εργοδότες χρησιμοποίησαν συγγενικά τους πρόσωπα στη λειτουργία της εταιρείας. Ακόμη έγιναν προσπάθειες για να βρεθούν απεργοσπαστές όμως πολύ σωστά μόλις μάθαιναν ότι υπάρχει απεργία αποχωρούσαν.

Μέσα από τον αγώνα για αναγνώριση της Οργάνωσης των υπαλλήλων οι εργοδότες απόλυσαν 2 υπαλλήλους που αφο ήταν το τελευταίο που μπορούσαν να αποδεχτούν οι εργαζόμενοι.

Είναι σημαντικό για ολόκληρο το εργατικό κίνημα να μάθει ότι αφοί οι κύριοι δεν παραχωρούν ού-

τε τιμαριθμικό, ούτε φιλοδώρημα, ούτε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ακόμα δεν καταβάλλουν ταμείο προνοίας.

Ο αγώνας των εργαζομένων είναι πέρα για πέρα δικαίος.

— Ζητούν αναγνώριση της συντεχνίας και επαναπρόσληψης των απολυμένων — και πρέπει να βρει τη συμπαράσταση όλων των εργαζομένων.

Αφτός ο κλάδος είναι από τους πιο δύσκολους για οργάνωση. Πρέπει ο αγώνας αφτός να γίνει ο προπομπός για την οργάνωση όλων των ανοργάνωτων υπαλλήλων που δυστυχώς είναι χιλιάδες.

Η Σοσ. Έκφραση τάσσεται ανεπιφύλακτα ολόψυχα υπέρ των απεργών διατεθειμένη να προσφέρει οποιαδήποτε βοήθεια της ζητηθεί.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
Λ/ΚΑ

Σιωνιστική Κρατική Τρομοκρατία

Συνέχεια από την σελ. 1

μο, φτάνει να ακολουθήσουν τη σωστή πολιτική και πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα που θα ενώνει και τα γειτονικά εργατικά κινήματα, σε ένα κοινό αγώνα ενάντια στις ντόπιες αστικές τάξεις και αντιδραστικές κυβερνήσεις, με κύρια προοπτική το σοσιαλισμό, σαν η μόνη προοπτική που μπορεί να λύσει το Παλαιστινιακό πρόβλημα, όπου Παλαιστίνιοι και Ισραηλίτες εργάτες στη βάση των κοινωνιών — τους συμφερόντων θα

μπορούν να ζήσουν ειρηνικά κτιζοντας μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση — καταπίεση και εθνικούς διαχωρισμούς.

Οποιαδήποτε τρομοκρατική επίθεση ενάντια στο Ισραήλ δίνει την ευκαιρία στους σιωνιστές — αστούς να την εκμεταλλευτούν προπαγανδίζοντας μέσα στις εργατικές μάζες του Ισραήλ για τον κίνδυνο που διατρέχουν από τους γύρω εχθρούς, καταφέροντας έτσι να τις ασυπειρώνουν γύρω —

τους και έτσι να αποπροσανατολίζονται από το πραγματικό τους ταξικό εχθρό.

Ας, μην ξεχνάμε ότι η Ισραηλτική εργατική τάξη ήταν αυτή που έμπρακτα με τεράστιες κινητοποιήσεις απαίτησε, πριν δυο χρόνια περίπου, το σταμάτημα του πολέμου, όταν τα Ισραηλικά στρατεύματα πολιορκούσαν τους Παλαιστίνιους μέσα στη Βηρυτό.

Μάζος

Απειλούν το βιοτικό μας επίπεδο

Συνέχεια από την σελ. 1

παράγοντες της κυπριακής κοινωνίας, όλες οι τάξεις, κόμματα και οργανώσεις να συμβάλλουν θετικά στη αντιμετώπιση τους. Όλοι πρέπει να άρθουν στο ύψος των περιστάσεων. Μέσα σαφώς το πνεύμα η ΠΕΟ είναι έτοιμη να συμβάλει ποικιλόμορφα προς αφτη την κατεύθυνση.....»(ΧΑΡΑΥΓΗ 20/9/85)

Αφτη η ανακοίνωση της ΠΕΟ είναι δείγμα ότι η ηγεσία της είναι διατεθειμένη να κάνει υποχωρήσεις, σε ορισμένα ζητήματα.

Όμως αν κάνουμε πίσω έστω και λίγο υπάρχει ο κίνδυνος να παραπλανηθεί το εργατικό κίνημα ότι με αφτα τα μέτρα μπορεί να σωθεί η οικονομία μας ενώ θ' ανοίξει η όρεξη των κεφαλαιοκρατών και της κυβέρνησης για περισσότερες «θυσίες». Η οικονομία όσο καιρο την διαχειρίζονται οι κεφαλαιο-

κράτες θα έχει αφτες τις κρίσεις και θα πληρώνει πάντα ο εργαζόμενος. Αφτο που χρειάζεται δεν είναι ημίμετρα. Είναι πρόγραμμα.

Πρέπει να απαιτήσουμε από τις ηγεσίες μας ένα σοσιαλιστικό αγωνιστικό πρόγραμμα διεκδικήσεων για να προστατέψουμε τα μεροκάματα μας, την διαβίωση μας τα δικαιώματά μας.

ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ Αφτο πρέπει να είναι το σύνθημα μας.

Μέσα από μια τέτοια συντονισμένη πάλη η εργατική τάξη θα συνειδητοποιήσει την καταμάχητη δύναμη της, θα περριφρουρήσει τα κεκτημένα και θα προχωρήσει για νέες κατακτήσεις συνειδητοποιώντας πως μόνο με το πέρασμα της οικονομίας στα δικά της χέρια — μόνο με το σοσιαλισμό μπορεί να υπάρξει εγγύηση για ένα άνετο βιοτικό επίπεδο.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Να φύγουν τα λύματα της 7-up

Σε αγωνιστικές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατέβηκαν οι κάτοικοι της περιοχής, γύρω από την 7up, απαιτώντας την απομάκρυνση των λυμάτων του Εργοστασίου.

Τα λύματα από το εργοστάσιο είναι κίνδυνος για την υγεία των κατοίκων — προκαλούν βαρεία δυσοσμία, αποτελούν εστίες κουνουπιών — και πρέπει να απομακρυνθούν αμέσως.

Η διεύθυνση της 7up βγάζει τεράστια κέρδη κάθε χρόνο και όμως λυπάται μέχρι σήμερα ορισμένες χιλιάδες λίρες που θα χρειαστούν για να φτιάξει τους κατάλληλους οχετούς (συστήματα για διάλυση των λυμάτων).

Ο αγώνας των κατοίκων είναι πέρα για πέρα δικαίος. Η αγωνιστικότητα τους αποτελεί παράδειγμα για το πως πρέπει να διεξάγονται τέτοιου είδους αγώνες.

Η διεύθυνση του εργοστασίου δεν πρέπει να αφεθεί να καθυστερήσει. Τα αρμόδια κρατικά όργανα πρέπει να υποχρεωθούν να επέμβουν άμεσα για να προστατεύσουν την υγεία των κατοίκων της περιοχής.

Κινδυνεύει να απομονωθεί Ο Αγώνας των σπουδαστών ΠΑΚ

Για δεύτερη κατα συνέχεια χρονιά οι σπουδαστές της Παιδαγωγικής Ακαδημίας (ΠΑΚ) προβαίνουν σε αποχή από τα μαθήματα διαμαρτυρόμενοι για το θεσμο των ειδικών κριτηρίων που χρησιμοποιεί το Υπουργικό Συμβούλιο για να εισάγει άτομα, με ειδικά προβλήματα (16 περιπτώσεις φέτος) στην Ακαδημία.

Οι σπουδαστές αξιώνουν τη θέσπιση νομοθεσίας για εισδοχή στην ΠΑΚ και την παροχή των θέσεων των «ειδικών κριτηρίων» μέχρι την εφαρμογή της νομοθεσίας.

Επιπλέον η ηγεσία των σπουδαστών της ΠΑΚ κατ'άγγειλε πως τα «ειδικά κριτήρια» καταστρατηγούνται για να μπαίνουν «από το παράθυρο» άτομα που έχουν τα μέσα (αναφέρονται περιπτώσεις όπως «αθλητής», «θείος αγνοούμενου», «πρόσφυγας από την Αρμενία»).

Από την άλλη οι οργανώσεις επηρεαζόμενων ατόμων (Αγνοουμένων, Αποκατάστασης παθόντων, Μεσογειακής Αναιμίας) έχουν διαμαρτυρηθεί για τη στάση των σπουδαστών που κατηγορούνται ότι εμπόδισαν με τη βία άτομα των «ειδικών κριτηρίων» να μπουν στην Ακαδημία.

Είναι σ' όλους γνωστό πως στην Κύπρο «τα μέσα»

δίνουν και παίρνουν σε κάθε τομέα της ζωής. Ιδιαίτερα η κυβέρνηση Κυπριανού καταφεύγει ολοένα και εντονότερα στο βόλεμα των ημετέρων για να στηρίξει την δημοτικότητα της κυβέρνησης.

Γι' αυτό συνθήματα όπως «ίσα δικαιώματα», «ίσες ευκαιρίες», «ειδικά κριτήρια=Μέσα», «αξιοκρατία στην Ακαδημία» κ.ο.κ. αντικρύζονται με συμπάθεια από τον κυπριακό λαό.

Επίσης κατανοητές είναι και οι ανησυχίες των σπουδαστών για το μέλλον τους (διορισμοί, προαγωγές, μεταθέσεις) και η φοβία τους για τον ανταγωνισμό των ατόμων με ειδικά κριτήρια, όταν προσληφθούν σαν δάσκαλοι.

Βλέποντας όμως τα πράγματα πιο βαθιά θα δούμε πως η ηγεσία της Π.Α.Κ. κάπου μένει στα μέσα του δρόμου. Πρώτα - πρώτα απομονώνει τον αγώνα της σ' ένα μόνο ζήτημα - αυτό των ειδικών κριτηρίων - πράγμα που την αφήνει εκτεθειμένη στις κατηγορίες πως το μόνο που την ενοχλεί στην παιδεία είναι τα λίγα παιδιά των αγνοουμένων, πεσόντων, αναιμικά κλπ που προσλαμβάνονται κάθε χρόνο. Ύστερα δεν πείθονται ότι η έννοια τους είναι η εξάλειψη των ειδικών κρι-

τηρίων αφού δέχονται την εισαγωγή νομοθεσίας πάνω στο θέμα, δηλαδή νομοθετημένη «αναξιοκρατία» - για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια τους.

Αυτά δημιουργούν σύγχυση και βάζουν φραγμούς στην επιτυχία του αγώνα τους.

Πιστεύουμε πως οι σπουδαστές της ΠΑΚ πρέπει να πλατύνουν τους ορίζοντες τους και να διευρύνουν τον αγώνα τους για να αγκαλιάσει τα γενικότερα προβλήματα της παιδείας και της κοινωνίας γενικά - που αφορούν στο τέλος-τέλος το ειδικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν σήμερα.

Οι θέσεις για εισδοχή στην ΠΑΚ είναι απεικτι-καλίες. Κάνουν αίτηση κάθε χρόνο πάνω από 1000 άτομα και προσλαμβάνεται το 1/10 περίπου κι αυτό τη στιγμή που το ανώτατο όριο μαθητών κατά τάξη στα δημοτικά είναι 34. Ταυτόχρονα υπάρχουν άνεργοι δάσκαλοι και χιλιάδες άνεργοι επιστήμονες και μαθητές γυμνασίων.

Αντι η κυβέρνηση να προχωρήσει στη μείωση του ορίου μαθητών κατά τάξη καταφεύγει στα συμπλέγματα μαθητών (μικτές τάξεις 1η-2α, 3η-4η κλπ) πράγμα στο οποίο εναντιώνονται έντονα οι γονείς. (Στη

Λεμεσό έγιναν κι αποχές από τα μαθήματα).

Οι σπουδαστές της ΠΑΚ έπρεπε να έχουν σαν πρώτο ζήτημα στην ατζέντα τη μείωση των μαθητών κατά τάξη και την πρόσληψη εκατοντάδων νέων δασκάλων στα σχολεία. Το ανθρώπινο δυναμικό υπάρχει - η ανάγκη υπάρχει. Όσο πιο λίγοι μαθητές στην τάξη τόσο καλύτερη η εκπαίδευση και η ανάπτυξη του μαθητή. Αυτό που λείπει είναι οι προτεραιότητες της κυβέρνησης που αντι να σκέφτεται για φορολογίες στο κεφάλαιο για να βελτιωθούν οι κοινωνικές υπηρεσίες ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΖΕΙ ΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ.

Τα δημοτικά χρειάζονται επίσης καλύτερες αίθουσες, καλύτερα εποπτικά μέσα, καλύτερες αθλητικές εγκαταστάσεις, καλύτερες συνθήκες δουλειάς για το μαθητή και το δάσκαλο.

Ένα πρόγραμμα αγώνα που αγνοεί αυτά τα καιρία ζητήματα κι ακόμα τη σύνδεση του αγώνα με τον αγώνα ενάντια στην ανεργία γενικά, για το δικαίωμα στη δουλειά για όλους, κινδυνεύει να αφήσει τον αγώνα των σπουδαστών αποκομμένο από το εργατικό κίνημα. Ακόμα τους φέρνει σε αντίθεση με ομά-

δες της κοινωνίας που απαιτούν πραγματικά ειδική μεταχείριση.

Όσον αφορά το άμεσο ζήτημα, η νομοθεσία δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα.

Μόνο η ουσιαστική συμμετοχή των σπουδαστών στη λήψη των αποφάσεων για την εισδοχή, τις προσλήψεις, προαγωγές, μεταθέσεις, έχει τη δυνατότητα να εξαλείψει τα μέσα το ρουσφέτι και τις αδικίες.

Επαναλαμβάνουμε όμως πως αν δεν ειδωθεί

σφαιρικά το ζήτημα των ευκαιριών απασχόλησης, τόσο στην παιδεία όσο και γενικά, τότε ο αγώνας θα παραμείνει ημιτέλης κι αποκομμένος από το εργατικό κίνημα. Τότε θα πρόκειται απλά για ένα άγριο μακελίο - ποιος θα φάει ποιον - στις λίγες θέσεις που υπάρχουν - πράγμα που μειώνει το κύρος των ενδιαφερομένων και σαν δασκάλων και σαν ανθρώπων - πράγμα που τους καταδικάζει σ' ένα ατέλειωτο επαγγελματικό αγχος για το αύριο.

Δώρος Μιχαήλ

Ο χορός της Σ.Ε. στη Λάρνακα

Έγινε με επιτυχία στις 28/9/85 στο κέντρο «Ανεμών» στη Λάρνακα, ο επαρχιακός χορός της εφημερίδας μας, μέσα σε συντροφικό περιβάλλον και μεγάλη διασκέδαση που κράτησε μέχρι πρωίας.

Ο χορός της Λάρνακας ήταν συνέχεια της μεγάλης παράδοσης που έχει δημιουργήσει η Σ. Έκφραση με τους χορούς της.

Ο οικονομικός στόχος των £1200 υπερκαλύφθηκε. Αφτα τα λεφτα είναι πολύ χρήσιμα για να καλύψουμε επείγουσες ανάγκες της Σοσ. Έκφρασης.

Η Σ. Έκφραση εκφράζει εφχαριστίες σ' όσους παρεβρέθηκαν ή συνέβαλαν με οποιοδήποτε τρόπο στην επιτυχία του χορού.

Απο την κλήρωση του λαχείου μένουν αζήτητοι οι πιο κάτω αριθμοί:

007-1842—107-1717-234-1922-396

Ζητείστε τους από το τηλ. 041-53583

Ο Χορός στο Δάλι

Έγινε στις 27 του Σεπτεμβρη ο πρώτος τοπικός χορός της Αριστερας Πτέρυγας Δαλιου στο κέντρο Ρομάντικα. Ο χορός θα αποφέρει γύρω στις £450 για ενίσχυση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης. Οι πιο κάτω αριθμοί κερδίζουν δώρα που δεν έχουν ακόμα ζητηθεί.

732	699
2125	1227
685	1926
944	2110
2123	1927
1273	
1563	1919
2124	727

ΥΓΕΙΑ — Δικαίωμα για όλους

Μια σειρά από πρόσφατες καταγγελίες για τη χαώδη κατάσταση που επικρατεί στα Νοσοκομεία, φέρνουν ξανά στην επιφάνεια, με τα πιο έντονα χρώματα, τα απαράδεκτα που συμβαίνουν γύρω από το ζήτημα της υγείας.

Η ανεπαρκής επάνδρωση των Νοσοκομείων, τόσο σε ιατρικό αλλά κυρίως σε παραϊατρικό προσωπικό, η έλλειψη θαλάμων περίθαλψης αλλά και σύγχρονο εξοπλισμό, συνθέτουν μια τραγικά ελλειπτική υποδομή για κατάλληλη παρακολούθηση των αρρώστων.

Ωστόσο αυτή είναι η μια πλευρά του προβλήματος. Στην άλλη υπάρχουν τα αποτελέσματα. Ουρες από αρρώστους που περιμένουν περίθαλψη, θάλαμοι ασφυκτικά γεμάτοι, ακόμη και διαδρόμοι με κρεβάτια! Οι νοσοκόμες πηγαίνουν από τους θαλάμους στο διάδρομο. Στα παιδιατρικά τμήματα ταλαιπωρημένοι γονείς προσπαθούν να σταματήσουν το κλάμα των παιδιών που ηλεκτρίζει ακόμα περισσότερο την φορτισμένη ατμόσφαιρα. Άτομα που ενώ καλούνται και προσέρχονται για εγχειρήσεις, δεν γίνονται δεκτά και στέλλονται πίσω στα σπίτια τους με διάφορες δικαιολογίες — συνήθως με το γνωστό «δεν υπάρχουν κρεβάτια».

Μάλιστα έχουν δοθεί οδηγίες στους γιατρούς να μην προσκαλούν ασθενείς για εγχειρήσεις αν δεν έχουν εξασφαλίσει προηγουμένως κρεβάτι! Η συνταγή αυτή ασφαλώς δεν λύνει το πρόβλημα αλλά απλώς το διαιωνίζει, αυξάνοντας την ταλαιπωρία των υποψηφίων για εγχείρηση.

Το πιο τραγικό όμως είναι πως κάποιοι πληρώνουν με την ίδια τους τη ζωή την ανεπαρκή επάνδρωση των Νοσοκομείων. Πρόσφατο παράδειγμα (υπάρχουν και πολλά άλλα) ο μικρός Κωνσταντίνος Νεοφύτου που ίσως να σωζόταν αν υπήρχε νευροχειρουργικό τμήμα στο Νοσοκομείο Λεμεσού. Η δικαιολογία του υπουργού

υγείας ότι το μικρο μέγεθος της Κύπρου και οι μικρές αποστάσεις δεν επιβάλλουν την ανάγκη δημιουργίας δεύτερου νευροχειρουργικού τμήματος, δεν έπεισαν κανένα. Τα ζητήματα ζωής και θανάτου δεν μετρούνται μόνο με τις αποστάσεις αλλά αντιμετωπίζονται με τον σωστό προγραμματισμό της υγειονομικής υποδομής — κάτι που δυστυχώς απουσιάζει.

Ο τομέας της υγείας είναι πολύ σημαντικός και χρειάζεται να του δοθεί η ανάλογη έμφαση. Τα φτωχα λαϊκά στρώματα και γενικά οι εργαζόμενοι που προσφεύγουν στα κρατικά Νοσοκομεία για περίθαλψη είναι αδιανόητο να συναντούν αυτές τις ταλαιπωρίες, γιατί δεν έχουν τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα να πάνε σε εξωτερικούς ιδιωτικούς γιατρούς.

Οι οικονομικοί λόγοι

Εγχειρισμένα παιδιά ριγμένα στους διαδρόμους. Απο το χάος των Νοσοκομείων.

που επικαλείται η κυβέρνηση δεν ευσταθούν. Ο καθένας σ' αυτό τον τόπο ξέρει πως κατασπαταλούνται εκατομμύρια είτε σε «ατυχείς» επενδύσεις, είτε σε κλάδους δευτερεύουσας σημασίας, είτε γεμίζουν τις τράπεζες της Ελβετίας. Νά απο που πρέπει να πάρει τα λεφτα το κράτος, ώστε να αυξησει τις δαπάνες στην υγεία με την ανέγερση νέων, άρτια εξοπλισμένων νοσοκομειακών μονάδων.

Έπειτα είναι οι άνεργοι ή υποασφαλισμένοι γιατροί. Είναι παράλογο απο τη μια να υπάρχουν ουρες αρρώστων και απο την άλλη ουρες ανέργων γιατρών και άλλου νοσοκομειακού προσωπικού. Αυτό λοιπόν το προσωπικό πρέπει να καλύψει τις ανάγκες που υπάρχουν, ξελαφρώνοντας έτσι το υπερφορτωμένο πρόγραμμα του σημερινού απασχολούμενου προσωπικού.

Το κρατικό σχέδιο ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης πρέπει επιτέλους να γίνει πράξη σταματώντας έτσι την ανεξέλεκτη κερδοσκοπία των εισαγωγών φαρμάκων σε βάρος του κοινού.

Οι οργανωμένοι φορείς και κυρίως οι οργανώσεις των εργαζομένων έχουν καθήκο να παλαίσουν ώστε το δικαίωμα στην υγεία να κερδηθεί για όλους.

Γ. ΚΑΨΗΣ

Η ΟΜΙΛΙΑ Χ' ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Αριστερη Στροφή ή Αριστερη Φρασεολογία

Ήταν μια μεγάλη εκτροπή στην Κυπριακή ιστορία η αποσύνδεση του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα από την πάλη για κοινωνικό μετασχηματισμό.

Η θεωρία ότι έναντι του αγώνα για κοινωνική αλλαγή παίρνει προτεραιότητα ο εθνικός αγώνας δημιουργεί άχρηστα και πλαστά διλήμματα. Είναι ένας θαυμάσιος τρόπος για τη διατήρηση της συντηρητικής τάξης πραγμάτων που σύμφωνα με τους απολογητές της δεν αλλάζει ποτέ.

Τάκης Χατζηδημητρίου
Γιορτή Νεολαίας & Φοιτητών

Είναι ίσως η πρώτη φορά μετά τους διωγμούς των αριστερών της ΕΔΕΚ που τέτοιες απόψεις εκφράζονται από ανώτερο στέλεχος της ηγεσίας του κόμματος. Μια από τις θεμελιώδεις διαφορές που οδήγησαν στη διάσπαση του κόμματος ήταν ακριβώς η προσπάθεια της σημερινής ηγεσίας να επιβάλει τη «θεωρία ότι έναντι του αγώνα για κοινωνική αλλαγή παίρνει προτεραιότητα ο εθνικός αγώνας». Τι συμβαίνει λοιπόν μέσα στο κόμμα; υπάρχει ουσιαστική αλλαγή γραμμής που βάζει σε προτεραιότητα τον αγώνα για το σοσιαλισμό; ή προκειται για μια τυχαία αριστερή τοποθέτηση του Τάκη Χατζηδημητρίου για να κερδίσει τη συμπάθεια της νεολαίας;

Το γεγονός παραμένει ότι με την ομιλία του στη γιορτή νεολαίας και φοιτητών ο Τάκης Χατζηδημητρίου παραμέρισε ολόκληρη την εθνικοαπελευθερωτική φιλοσοφία της Εδεκτικής ηγεσίας, έριξε παγωμένο νερό στις ιδέες για «μέτωπο εθνικής σωτηρίας», και έβαλε τον σοσιαλισμό σαν στόχο προτεραιότητας για το κόμμα. Κι αυτό τον φέρνει αναπόφευκτα σε σύγκρουση με τις φήμες για μέτωπο της ΕΔΕΚ με τα μικρά κόμματα της δεξιάς.

Φυσικά ο Τ. Χατζηδημητρίου ποτέ δεν αισθάνθηκε άνετα ανάμεσα στις σοσιαλιστικές ιδέες. Από τότε που έγινε «σοσιαλιστής» αναζητά την πιο «ελαφρή» μορφή σοσιαλισμού για πρότυπο και προσπαθεί να διαβεβαιώσει το ακροατήριό του πως ο σοσιαλισμός της ΕΔΕΚ είναι «καλός» σοσιαλισμός. Κάποτε υποστήριζε πως «ενας είναι ο σοσιαλισμός μα οι δρόμοι προς τον σοσιαλισμό είναι πολλοί». Σήμερα

Είναι ακριβώς α' αυτό το σημείο που η άρχουσα τάξη, το κεφάλαιο, η οικονομική ολιγαρχία λέγει: Κι ο σοσιαλισμός σας απότυχε. Δεν έχει πολιτικές ελευθερίες, τον συνοδεύει η καταπίεση, η κατώτερη τεχνολογία, η γραφειοκρατία, η κρατική και κομματική παντοδυναμία....

Η δική μας απάντηση σ' αυτήν την άρνηση είναι ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι ένας, ο σοσιαλισμός δεν είναι δόγμα ή ένα δεδομένο σύστημα διακυβέρνησης, ούτε μια από καθέδρας διδασκαλία.

Ο σοσιαλισμός είναι διαλεκτική, είναι ιδεολογία κι εφόσον υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και πολλοί πολιτισμοί κι οι σοσιαλισμοί είναι πολλοί.

Δεν περιμένει φυσικά κανείς μαρξιστική ανάλυση

από τον Τ.Χ. Όμως μια τέτοια τοποθέτηση του θέματος δεν είναι τίποτε άλλο από υπεκφυγή. Ενώ φαίνεται καθαρά η απέχθειά του για τα καθεστώτα του σταλινικού κοσμου δεν έχει την τόλμη να τα καταδικάσει: το μόνο που τολμά να κάμει είναι να απομακρύνει τον εαυτό του απ' αυτά πολλαπλασιάζοντας τους σοσιαλισμούς!

Αυτό έχει τη δική του διαλεκτική, τις δικές του συνέπειες:

Κι εμείς πιστεύουμε, μαχόμαστε κι αναζητούμε τον δικό μας σοσιαλισμό.

Αγωνιζόμαστε για ένα σοσιαλισμό που να διασφαλίζει την ελευθερία του πολίτη και να του δίνει όλες τις ευκαιρίες μιας δημιουργικής συμμετοχής τόσο στο χώρο της δουλειάς όσο και τον ευρύτερο πολιτικό, κοινωνικό και πνευματικό.

Θέλουμε ένα σοσιαλισμό που ν' απελευθερώνει τον εργαζόμενο από τους μηχανισμούς της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης.

Θέλουμε ένα σοσιαλισμό που ν' ανοίγει διάπλατα τις πόρτες στις νέες και τους νέους κι όχι να τις κλείνει και να τους καταδικάζει σ' ανεργία όπως η θάτσερ και ο Ρήγκαν κι οι δικοί μας υποτακτικοί εδώ στην Κύπρο.

Αγωνιζόμαστε για ένα σοσιαλισμό που να διασφαλίζει μια δημοκρατική κοινωνία που κανένα άλλο σύστημα δεν μπορεί να προσφέρει.

Αυτός είναι ο «δικός μας» σοσιαλισμός. Μήπως οι άλλοι λαοί δεν τα θέλουν αυτά; Τι είναι αυτό που κάμνει τους λαούς της ανατολικής Ευρώπης ή της Μοζαμβίκης ή της Αιθιοπίας ή της Κούβας να μην χρειάζονται αυτές τις ελευθερίες; Η άρνηση του Τ.Χ. να προσεγγίσει κριτικά την

σταλινική παραμόρφωση της εργατικής εξουσίας τον οδηγεί στον παράλογο συλλογισμό ότι αυτά τα βασικά στοιχεία ανθρωπίνης ύπαρξης ίσως να τα χρειάζονται μόνο οι Κύπριοι. Γιατί ούτε ένα από τα πιο πάνω δεν μπορεί λογικά να θεωρηθεί «ειδικά» κυπριακή ανάγκη.

Είναι ακόμα φανερό πως η περιγραφή του «σοσιαλισμού-μας» είναι κάπως απολογητική:

Τον πλουραλισμό

της καπιταλιστικής κοινωνίας, όπου υπάρχει, θα μπορούσε να διαδεχτεί ο ανοιχτός, τίμιος, διαλεκτικός, σοσιαλιστικός πλουραλισμός. Δεν θα υπάρχουν τότε πια ούτε Πινωσέ ούτε Εβρεν.

Πίσω από την ακαταλαβίστικη αυτή φρασεολογία το μόνο που κρύβεται είναι το «μη φοβάστε παιδιά, δεν θα εφαρμόσουμε μονοκομματικό καθεστώς». Είναι ταυτόχρονα φανερό πως δεν έχει ιδέα για το ποια θα είναι η συγκεκριμένη δομή αυτού του «ανοιχτού, τίμιου, διαλεκτικού, σοσιαλιστικού πλουραλισμού»(!)

Ο σοσιαλισμός του Τ.Χ. είναι μόνο ένα σύνολο από αρνήσεις και γενικότητες. Κι όταν φτάνει σε κάτι θετικό και συγκεκριμένο, ο σοσιαλισμός συγχίζεται με τον πατριωτισμό, δίνει τη θέση του στην «εθνική σωτηρία» την «ανεξαρτησία» την «λαϊκή κυριαρχία».

Η σοσιαλιστική όμως ιδεολογία έχει την δική της λογική και το δικό της μέτρο για τη συσχέτιση των δυνάμεων. Η σοσιαλιστική ιδεολογία εντάσσει το Κυπριακό μέσα στα ευρύτερα εθνικά πλαίσια και συμπορεύεται με το προοδευτικό κίνημα του Ελληνισμού που σήμερα κυβερνά την Ελλάδα. Η πατριωτική πολιτική της Κυβέρνησης του Αντρέα Παπανδρέου έναντι της Κύπρου μας δυναμώνει στον αγώνα μας ενάντια στον Τουρκικό επεκτατισμό. Ενωμένες οι πατρι-

ωτικές και σοσιαλιστικές δυνάμεις της Ελλάδας και της Κύπρου ανοίγουν τον δρόμο του μέλλοντος, της εθνικής σωτηρίας, της ανεξαρτησίας, της λαϊκής κυριαρχίας.

Φτάνουμε λοιπόν ξανά στην αρχική φιλοσοφία που μόλις προηγουμένα είχαμε εγκαταλείψει. Ολόκληρη η θεωρία της προτεραιότητας του αγώνα για τον σοσιαλισμό εξατμίζεται μόλις υπάρξει ανάγκη για συγκεκριμενοποίηση πολιτικής. Γιατί λοιπόν να υπάρχει καν η θεωρία;

Ένας πανίσχυρος συντηρητικός μηχανισμός προκαλεί τον τρόμο και παραλύει κάθε προσπάθεια διεκδίκησης. Γι' αυτό ενώ γύρω μας οργιάζει το μέσο, η αδικία, η καταπίεση, αντί να υπάρχει οργή κι αγωνόκτηση βλέπουμε παθητικότητα κι ανοχή.

Πότε αλήθεια θα ξεσηκωθούν οι χιλιάδες των νέων, κοπέλλες κι άνδρες άνθρωποι γεμάτοι ζωή, δύναμη και προσόντα για να διεκδικήσουν τη θέση και το ρόλο τους μέσα στην κοινωνία; Πότε θα καταλάβουν τη δύναμη τους οι νέοι και να δώσουν το μήνυμα ότι δεν είναι καθόλου ικανοποιημένοι με τη σημερινή κοινωνική και οικονομική κατάσταση;

Δεν είναι λιγότερο ένοχοι για τους εξευτελισμούς, την ανεργία και την εκμετάλλευση που υφίστανται οι ίδιοι οι νέ-

οι που μένουν αδρανείς στο περιθώριο κι υφίστανται αγγόγυστα την τύχη τους. Οι νέοι τώρα που ψηφίζουν από τα 18 είναι μια μεγάλη δύναμη. Είναι το 25% των ψηφοφόρων. Δεν είναι λιγότερο ένοχοι οι νέοι που δέχονται τη σημερινή τάξη των πραγμάτων που εντάσσονται και παθιάζουν για τα κόμματα του κατεστημένου, τις τυφλές πολιτικές καταστάσεις.

Οι νέοι είναι μεγάλη εκλογική δύναμη. Οι νέοι έχουν βαρεθεί τα παχέα λόγια για «εθνική σωτηρία». Οι νέοι αναζητούν μια νέα κοινωνία. Ο Τ.Χ. προσπαθεί να τους την προσφέρει —ας είναι και φραστικά. Όμως δεν είναι αυτός ο τρόπος για να κερδηθούν οι ψήφοι των νέων. Χωρίς ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα για τον σοσιαλισμό είναι αδύνατο να πειστούν οι νέοι. Δεν είναι καθόλου αρκετό να κατηγορούνται οι νέοι ότι είναι ένοχοι γιατί δέχονται αγγόγυστα την τύχη τους. Χρειάζεται πειστική πορεία και οργάνωση του αγώνα για τον σοσιαλισμό για να μπορέσουν οι νέοι να συσπειρωθούν σε μια αγωνιστική δύναμη. Αυτή η ευθύνη βαρύνει τους ώμους της ΕΔΕΚ: Η σημερινή ηγεσία στάθηκε ανίκανη να μετατρέψει το κόμμα στην καθωριστική δύναμη στην Κύπρο. Και θα αποτυγχάνει όσο αρνείται να μπει με συνέπεια στον αγώνα για το σοσιαλισμό.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εθνικός Ύμνος και Δώρος Λοϊζου;

«Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθίου την τρομερή, σε γνωρίζω από την όψη που με βία μετράει τη γη».

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά και σαν πρώτα αντρωμένη χείρε ω χείρε λευτερίαν»

Έτσι τέλειωσε η τελετή για τα αποκαλυπτήρια της προτομής του συν. Δώρου Λοϊζου, από την ΕΔΕΚ στις 30/8/85 11η επέτειο της δολοφονίας του.

Αφού καλωσορίστηκαν οι επίσημοι προσκεκλημένοι, μεταξύ των οποίων οι κ.κ. Λαδάς, η Α.Μ. Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, ο εκπρόσωπος της «μητέρας πατρίδας» (ομιλ. Τ. Χ' ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ) Πρέσβυς της Ελλάδας κ. Ζαχαράκης και εξυμνήθηκε ο Δώρος Λοϊζου και η πάλη του για σοσιαλισμό έγιναν τα αποκαλυπτήρια της προτομής από

τον Πρόεδρο του κόμματος κ. Βάσο Λυσσαρίδη. Με τα αποκαλυπτήρια το «τραγούδι του Λεύτερου» έσπειρε ρίγη συγκίνησης και ενθουσιασμού στους πάνω από 400 παρευρισκόμενους συντρόφους και φίλους του Δώρου Λοϊζου.

Όμως μετά την κατάθεση των στεφάνων, έγινε το κάτι άλλο. Καλέστηκαν οι παρευρισκόμενοι να τραγουδήσουν όλοι μαζί τον... Εθνικό Ύμνο!! Ο «μαέστρος» Λ. Μαζαράκης στο μικρόφωνο μάταια προσπαθούσε να δώσει πνοή σε στάση... προσοχής. Η χορωδία δεν τραβούσε. Ακουγόταν σαν ένα απορημένο, ξεψυχισμένο μουρμουρητό που θύμιζε αρχαία τραγωδία μάλλον, και στο τέλος του Εθνικού Ύμνου... χειροκροτήματα και πα-

ράτηση... «του μαέστρου» ότι «δεν χειροκροτούν μετά τον Εθνικό ύμνο re!!»

Κωμωδία από τη μια, τραγική κατάντια από την άλλη. Με ποια λογική έκλεισε η τελετή για τον Δ. Λοϊζου με τον Εθνικό Ύμνο; Τι σχέση έχει ο Εθνικός Ύμνος με την πάλη του Δώρου Λοϊζου για σοσιαλισμό για την οποία πρόσφερε τη ζωή του;

Έντεκα χρόνια μετά το θάνατο του Δώρου οι γραφειοκράτες της ΕΔΕΚ εξακολουθούν να αρνούνται να συνεχίσουν από εκεί που έμεινε ο Δώρος. Για έντεκα χρόνια ξεφεύγουν ολοένα και περισσότερο από το δρόμο που χάραξε ο Δώρος, και μπήκαν στο δρόμο του εθνικισμού αναζητώντας «το δικό μας σοσιαλισμό» θα πει

ο Γ.Γρ. Τ. Χ' Δημητρίου.

Όλη αυτή η κατακλυστική οδήγηση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ στην υποστήριξη της καθόδου Ελληνικής μεραρχίας, στον εθνικισμό στην ταύτιση με τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, στα μέτωπα εθνικής Σωτηρίας κλπ.

Πόσα κατάλαβαν λοιπόν απ' αυτά που έλεγε ο Δώρος όταν ζούσε;

«Τίποτε Θεε μου τίποτε».

Ερήμωση - Χάος - τίποτε

Είμαι χαμένος ΟΧΙ... ΟΧΙ... ΟΧΙ Επανάσταση Ναι γρήγορα... γρήγορα μια σημαία Επανάσταση»

Κ.Χ.

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ: Λίβερπουλ εναντίον Θάτσερ

Μια νέα τροπή στη μάχη

Η πτώση μάχη που άρχισε η τοπική Αυτοδιοίκηση του Λίβερπουλ κάτω από την ηγεσία των Μαρξιστών του εργατικού κόμματος (Μιλίταντ) ενάντια στην πολιτική της Θάτσερ πήρε τις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου μια νέα δραματική τροπή.

Οι τελευταίες εξελίξεις στη μάχη που αυτή (για την οποία γράψαμε στο φύλλο 150) έχει αναγκάσει τους δημοτικούς συμβούλους να βάλουν τον αγώνα πάνω σε μια νέα βάση προκειμένου να κερδίσουν χρόνο.

Υπενθυμίζουμε πως τον περασμένο Απρίλη η συντηρητική κυβέρνηση στην προσπάθεια της να περιορίσει τους προϋπολογισμούς στους διάφορους δήμους της χώρας επέβαλε νόμους για οριοποίηση των φορολογιών. Ανάμεσα στα μέτρα που επέβαλε η κυβέρνηση στα συμβούλια ήταν:

- α) απολύσεις προσωπικού
- β) περικοπές στις κοινωνικές υπηρεσίες
- γ) άφξηση στις φορολογίες
- δ) περικοπές στις δημοτικές δαπάνες.

Στα μέτρα αυτά αντέδρασαν αμέσως 20 τοπικά συμβούλια σε όλη τη χώρα. Η κυβέρνηση όμως προκειμένου να κερδίσει τη μάχη απείλησε του συμβούλους με νομική δίωξη, πρόστιμα και φυλακίσεις καθώς και στέρηση των εκλογικών τους δικαιωμάτων. Μπροστα στην απειλή αυτή τα περισσότερα συμβούλια δέχθηκαν τον εκβιασμό της κυβέρνησης και εφάρμοσαν τα μέτρα της. Όμως τα συμβούλια του Λαμπρεστ (Λονδίνου), Λίβερπουλ, και του Εδιμβούργου δεν υποχώρησαν έτσι ορισμένοι από τους συμβούλους τους καταδικάστηκαν από το δικαστήριο σε πρόστιμο £2.000 ο καθένας με αναστολή μέχρι το τέλος του χρόνου για να συμμορφωθούν με τον νόμο. Μετά την νέα απειλή τα δύο συμβούλια υποχώρησαν για να αφήσουν το Λίβερπουλ μόνο του στον αγώνα. Γιατί όμως ειδικά το Λίβερπουλ έμεινε μόνο του να κρα-

τήσει τη μάχη; Απλούστατα γιατί είναι η πόλη που δεν είχε άλλη εκλογή. Το Λίβερπουλ είναι η πόλη που μαστίζει η ανεργία. Ανάμεσα στη νεολαία υπάρχει 90% ανεργία.

Τα περισσότερα σπίτια της πόλης είναι εοιμόροπα και ακατάλληλα για διαβίωση. Οι περισσότεροι κάτοικοι βρίσκονται κάτω από επίπεδο φτώχειας. Μέχρι το 1983 την πόλη κυβερνούσε συνασπισμός φιλελεφθέρων & συντηρητικών και η κατάσταση πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Το 1983 όμως οι Μαρξιστές αφού υποσχέθηκαν στο λαό περισσότερες δουλειές, καλύτερη διαβίωση, καινούρια σπίτια, κέρδισαν τις εκλογές.

Υλοποιώντας τις προεκλογικές τους υποσχέσεις δημιούργησαν χιλιάδες νέες δουλειές σε υπαλλήλους και στη βιομηχανία.

Μέχρι της στιγμής έχουν χτιστεί 3200 σπίτια ενώ μέχρι το τέλος του χρόνου θα έχουν συμπληρωθεί 5000 και 1300 θα βελτιωθούν. Έχει επιβληθεί ένας από τους πιο χαμηλούς συντελεστές φορολογίας ενώ οι κοινωνικές υπηρεσίες είναι οι μοναδικές σ' όλη την χώρα που ανασπύχθηκαν αντι να περικοπούν. Αποτέλεσμα ήταν η ένταση των σχέσεων με την κυβέρνηση. Έτσι η τελεφτία επέβαλε προϋπολογισμούς 30 εκ. λιρών, πιο μικρούς από αυτούς του συμβουλίου. Αυτό συντέλεσε στο να μην φτάσουν τα λεφτά για να ολοκληρωθούν τα έργα. Έτσι το συμβούλιο αναγκάστηκε να καταφύγει σε δανεισμούς. Ο δανειστικός οργανισμός όμως ανώγαγε το συμβούλιο να δώσει 90 μέρες προειδοποιήσεις απολύσεως σε όλο το προσωπικό. Θέλοντας να προφτάσουν κάτι τέτοιο ορισμένες συντεχνίες κάλεσαν τα μέλη τους σε απεργία υποστήριξης του συμβουλίου. Όμως εδώ ήταν που φάνηκε ο ρόλος τους σταλινικού κομμουνιστικού κόμματος. Χρησιμοποιώντας το δικό τους καθώς και τον δεξιό τύπο έριξαν στάχτη στα μάτια των μελών τους γεμιζώντας τους ψευδείς και κατηγορώντας τους Μαρξιστές συμ-

βούλους πάνω σε προσωπικό επίπεδο, με τέτοιο μένος που δεν χρησιμοποίησαν ούτε ενάντια στη Δεξιά Κυβέρνηση. Μπροστα λοιπόν στην αποτυχία μιας γενικής απεργίας στη πόλη, το συμβούλιο αποφάσισε να στείλει τις προειδοποιήσεις σε όλο το προσωπικό (καθάρια για λόγους ταχτικής) προκειμένου να κερδίσει τους μισθούς τους μέχρι το τέλος του χρόνου. Χρησιμοποιώντας το γεγονός αυτό οι σταλινικοί και ο δεξιός τύπος κατηγορήσε τους συμβούλους ότι θέλησε να διώξει τους εργάτες και κάλεσε την κυβέρνησή να πάρει μέτρα. Παράλληλα η ελεγχόμενη από το Κ.Κ. συντεχνία των δασκά-

λων παίρνει το συμβούλιο στο δικαστήριο, για να αποσύρει τις προειδοποιήσεις. Έτσι τώρα η μάχη παίρνει μια νέα μορφή. Πρακτική δουλειά για να υλοποιηθούν οι υποσχέσεις προς τον λαό και δουλειά μέσα στις μάζες για να διαφευγούν οι σταλινικοί και οι αστοί, και μάλιστα δύναμη το Δεκέμβριο να κατέβει η πόλη σε γενική απεργία για νίκη ενάντια στη Συντηρητική κυβέρνηση για εξάλειψη της ανεργίας και της φτώχειας, για καλύτερη διαβίωση, για διάσωση των κοινωνικών υπηρεσιών.

(τηλεφωνική ανταπόκριση από το Λονδίνο)

ΜΠΙΡΜΙΓΧΑΜ: Μια γεύση από την καπιταλιστική άβυσσο

Οι φωτιές που έβαλαν χιλιάδες νεαροί μαύροι στα εμπορικά καταστήματα του Χάντσογουορθ στο Μπίρμιγχαμ, δεν ήταν τίποτα άλλο παρά αποτέλεσμα της πυρκαγιάς που περιζώνει τον Εγγλέζικο, μα και παγκόσμιο καπιταλισμό. Η αναρχία που επικράτησε το απόγευμα στις 9 του Σεπτεμβρίου στην ίδια περιοχή, ήταν αποτέλεσμα της αναρχίας που υπάρχει στην καπιταλιστική ή «Ελεύθερη» οικονομία και που μεταφέρεται άμεσα στην κοινωνία.

Το Μπίρμιγχαμ χτυπήθηκε άγρια από την κρίση του εγγλέζικου καπιταλισμού. Μεταξύ του '78 και '84 χάθηκε το ένα τρίτο των δουλιών στην βιομηχανία κατασκευών (κύρια αυτοκινήτων). Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας, που χτύπησε κύρια τους μαύρους. Στην πλειοψηφία τους οι μαύροι εργάτες μετανάστευσαν στην Αγγλία μαζικά την περίοδο '60 με '70 και ρίχτηκαν στην παραγωγή αυτοκινήτων που τότε ανθούσε.

Σαν αποτέλεσμα της απότομης και μαζικής μετακίνησής τους, οι μαύροι ζουν σήμερα απομονωμένοι σε δικές-τους περιοχές κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης και μιλούν ελάχιστα ή καθόλου Αγγλικά. Το Χάντσογουορθ είναι μια τέτοια περιοχή - γκέτο. Τα καταστήματα στην περιοχή αυτή ανήκουν σε Ασιάτες (πακιστανούς) που όμως δεν ζουν μαζί με τους μαύρους. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανένας πως μέσα σε τέτοιες συνθήκες όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μαύροι, μετατρέπονται αρχικά σε μίσος ενάντια στους Ασιάτες και τους αστυνομικούς, αυτούς δηλαδή που έρχονται σε

άμεση καθημερινή επαφή μαζί τους.

Τα γεγονότα στις 9 Σεπτεμβρίου ξεκίνησαν από μικροεπεισόδια (μερικοί αστυνομικοί προσπάθησαν να συλλάβουν κάποιο μαύρο για παράνομη στάθμευση). Σε μερικές ώρες τα γεγονότα είχαν πάρει μαζικές διαστάσεις. Οι μαύροι χρησιμοποιώντας μπουκάλια από βενζίνη άρχισαν να βάζουν φωτιά στα καταστήματα. Οι καταστροφές συνεχίστηκαν μέχρι που συγκεντρώθηκαν αρκετές αστυνομικές δυνάμεις για να «επιβάλουν την τάξη». Αποτέλεσμα των γεγονότων ήταν τερράστιες καταστροφές νεκροί και δεκάδες

τραυματίες.

Η επέμβαση της αστυνομίας δεν έχει λύσει κανένα πρόβλημα όπως δεν είχε λύσει και το '81 όταν πρωτοσυνέβηκαν τέτοιου είδους γεγονότα, σε πάνω από 20 βρετανικές πόλεις ταυτόχρονα. Τις ταραχές στο Μπίρμιγχαμ ακολούθησαν ταραχές στο Μπρίξτον, το Τότσεθ του Λίβερπουλ και σε άλλες πολλές περιοχές. Σίγουρο αποτέλεσμα των βίαιων καταστολών που γίνονται τώρα θάνατοι πιο βίαιες ταραχές στο μέλλον, έχτος και αν λυθούν τα ζωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μαύροι και οι

ζονται μια σειρά από κρατικοποιήσεις των τεραστίων βιομηχανικών μονάδων της Αγγλίας ώστε να μπει η λειτουργία τους στη βάση της εξυπηρέτησης του κοινωνικού συνόλου και όχι του κέρδους των μερικών καπιταλιστών. Χρειάζεται μείωση των ωρών εργασίας για να κτυπηθεί η ανεργία, χρειάζεται η αύξηση των κοινωνικών δαπανών. Όλα αυτά μπορεί να τα πετύχει μόνο η εργατική τάξη, μέσα από τον αγώνα της με πρόγραμμα ριζικές σοσιαλιστικές αλλαγές.

Οι φτωχοί μαύροι εργάτες του Μπίρμιγχαμ που τις περισσότερες φορές μιλούν ελάχιστα Αγγλικά δεν μπορούν να εντοπίσουν τον πραγματικό αίτιο της φτώχειας-τους και ξεσπούν στους γύρω τους. Η Αγγλική όμως εργατική τάξη, που έχει εμπειρίες και αγωνιστικές παραδόσεις εκατοντάδων χρόνων βγαίνει όλο και πιο μπροστά στο προσκήνιο, στρέφεται όλο και περισσότερο στις επαναστατικές προοπτικές και τους αγωνιστές Μαρξιστές του Μιλίταντ που τις αντιπροσωπεύουν. Στο Λίβερπουλ οι μαρξιστές έχουν πάρει τον αγώνα στα χέρια τους και αγωνίζονται ενάντια στις περικοπές των κοινωνικών δαπανών. Οποιοδήποτε και νάναι το αποτέλεσμα του αγώνα στο Λίβερπουλ ο θάνατος του εγγλέζικου καπιταλισμού είναι βέβαιος. Γεγονότα σαν και αυτά του Μπίρμιγχαμ θα επαναληφθούν ξανά και ξανά σηματοδοτώντας όλο και πιο έντονα την πορεία του προς το θάνατο, την ίδια στιγμή που οι μαρξιστικές δυνάμεις μέσα από την τάση του Μιλίταντ αρχίζουν να μπαίνουν αποφασιστικά στον αγώνα για μια Σοσιαλιστική Αγγλία.

Πανίκας Σ.

ΔΙΕΘΝΗ

Γενικές Απεργίες παραλύουν τη Βολιβία

Οι Λατινοαμερικάνοι ρατούν:

«γιατί οι οικονομίες των χωρών στη Νότια Αμερική βρίσκονται στο χείλος του γκρεμού»;

Κι απαντούν:

«για να δουν την οικονομία της Βολιβίας που βρίσκεται στο βάθος της χαράδρας».

Αυτο το κυνικό αστείο δείχνει με τις πιο καθαρές πινελιές την τραγικότητα της κατάστασης στη Λατινική Αμερική.

Η Βολιβία η χώρα που έχει το όνομα του ελευθερωτή της Λατ. Αμερικής του Σιμόν Μπόλιβαρ - κατάντησε η χώρα της εξάρτησης, της κόλασης, των πραξικοπημάτων, της ωμής βίας και της ασταμάτητης σφαγής των εργατών.

Ο πληθωρισμός το '83 ήταν 329% το '84 2.700% και φέτος υπολογίζεται να φτάσει το 40.000 που αποτελεί παγκόσμιο ρεκόρ. Οι τιμές όμως σύμφωνα με τη Γουάλ Στριτ Τζέρναλ, ανέβηκαν το Γενάρη του '85 στο απίστευτο 116.000%!! Η οικονομία της χώρας είναι πλήρως υποθηκευμένη στο διεθνές νομισματικό ταμείο. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ανατρέπεται με γενική απεργία η δικτατορία του στρατηγού Μόζα Γκαρσία τον Οχτώβρη του '82 και αναλαμβάνει ο Σίλβες σαν πρόεδρος με την υποστήριξη του κομμουνιστικού κόμματος.

Το πρόγραμμα αυστηρής λιτότητας που εξαγγέλλει αντιμετωπίζεται με τρομερό απεργιακό ρεύμα.

Μέχρι το Μάρτη του '85 γίνονται 10 γενικές απεργίες που καλύπτουν 35 εργάσιμες μέρες το '84 και 16 το '85.

Διευθυντες εργοστασίων πιάνονται όμηροι από τους εργάτες στη διάρκεια απεργιών και χρησιμοποιούνται σαν διαπραγματευτικά χαρτιά. (180 περιπτώσεις σε 34 εργοστάσια μέσα σε μια βδομάδα). Το Δεκέμβρη του '84 5 υπουργοί πιάνονται όμηροι από κυβερνητικούς υπαλλήλους σε μια προσπάθεια να πετύχουν αυξήσεις στους μισθούς. Το νερό στο προεδρικό μέγαρο κόβεται από εργάτες υδατοπρομηθείας.

Ο 70χρονος Σίλβες κατεβαίνει σε απεργία πείνας και απειλεί να αυτοκτονήσει!

Τον διαδέχεται ο Βίκτωρ Παζ Εστενσόρο ηγέτης του εθνικιστικού εθνικού επαναστατικού κινήματος (MNR). Πρόκειται για την 190η κυβέρνηση της Βολιβίας στα 159 χρόνια ιστορίας της.

Η τεράστια δύναμη της Βολιβιανής εργατικής τάξης - οργανωμένης στο Συνδικάτο COB - και η αδιамφισηγή επαναστατική της διάθεση δυστυχώς

κατασπαταλάνται από μια ηγεσία που τείνει να σπράχνει τους εργάτες μέχρι τα κρόσπεδα του υψώματος για να οπισθοχωρήσει πάντα στην τελευταία στιγμή μόλις πριν την κατάληψη του.

Αυτο έγινε και με την πρόσφατη Γενική Απεργία διαρκείας που προκηρύχτηκε στις 19 του Σεπτεμβρίου μετά την εξαγγελία νέων μέτρων λιτότητας περιλαμβανομένης της παγοποίησης μισθών μέχρι το Δεκέμβρη για τους 240.000 δημόσιους υπαλλήλους.

Μετά από 15 μέρες γενικής απεργίας ο πρόεδρος Παζ απάντησε με κατάσταση έκτακτης ανάγκης 90 ημερών και φυλάκισε εκατοντάδες συνδικαλιστές ηγέτες.

Η κατάληψη της γενικής απεργίας απόδειξε για

μια ακόμα φορά πως όση δύναμη, αποφασιστικότητα, ηρωϊσμο και επαναστατικότητα κι αν έχει η εργατική τάξη δεν είναι από μόνα τους αρκετά για να ανατρέψουν την αστική τάξη και τα σώματα ασφαλείας που κατέχει - ακόμα και με γενικές απεργίες διαρκείας. Αυτό που είναι απαραίτητο για τη νίκη είναι η ύπαρξη ενός ισχυρού επαναστατικού κόμματος και μιας ηγεσίας που να έχει οργανώσει από πριν τον αγώνα μέχρι το τέρμα. Γιατί η γενική απεργία διαρκείας βάζει στο προσκήνιο, είτε το θέλουν είτε όχι οι συνδικαλιστές ηγέτες, το ζήτημα της εξουσίας. Κι αν δεν είναι διατεθειμένοι κι έτοιμοι οι ηγέτες της εργατικής τάξης να προχωρήσουν μέχρι το τέρμα μέχρι την ανατρο-

πή του καπιταλισμού και το πέρας των μέσων παραγωγής στην υπηρεσία της κοινωνίας για να λυθούν έτσι τα προβλήματα που δημιουργεί το χαοτικό σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας τότε αργά ή γρήγορα - με την κούραση των εργατών και την απογοήτευση - θα επέμβει ο στρατός για να σώσει τον καπιταλισμό.

Οι εργάτες της Βολιβίας έχουν συσσωρεύσει τα πιο πλούσια συμπεράσματα από τους αγώνες ρεκόρ των τελευταίων λίγων χρόνων. Οπλισμένοι μ' αυτή την πολύτιμη πείρα θα ξεπεράσουν στα επόμενα λίγα χρόνια την αναποφάσιστη ηγεσία τους και θα βαδίσουν το δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Γιώργος Ζαφρός
Δ. Μιχαήλ

ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ

Οι εργάτες σταματούν τη λιτότητα

Στη Γουατεμάλα η ανακοίνωση της κυβέρνησης για μεγάλες αφηγήσεις στις τιμές πυροδότησε ένα νέο κύμα αγώνα. Η εργατική τάξη της χώρας αντιστάθηκε αποφασιστικά. Ακόμα κι οι μαθητές διαδήλωσαν μαχητικά στην πρωτεύουσα καίοντας λεωφορεία διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην άφθιση στα κόμισετρα (ύψος 50%). Πάνω από 300 άτομα πιάστηκαν απ' τα όργανα της δικτατορικής κυβέρνησης. Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΗΤΑΝ Η ΥΠΟΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΠΟΥ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΝΑΚΑΛΕΣΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ. Βέβαια η κυβέρνηση ρίχνει το φταίξιμο σε πρόσωπα που όπως ισχυρίζεται θέλουν να σαμποτάρουν την επιστροφή της δημοκρατίας στη χώρα - αν είναι ποτέ δυνατόν! Παράλληλα, για πρώτη φορά μετά από 12 χρόνια, ένοπλα σώματα ασφάλειας παραβίασαν το πανεπιστημιακό άσυλο μ' αποτέλεσμα 8 νεκρούς.

Η κρίση έχει χτυπήσει ανελέητα τη χώρα. Η αστική τάξη που κυβερνά τη χώρα με τη βία, έχει ρίξει τον πληθυσμό στην

πιο μεγάλη φτώχεια, την πείνα την ανεργία, τις ομαδικές σφαγές του ινδιάνικου στοιχείου που είναι η μεγάλη πλειοψηφία.

Γενικά η αστική τάξη, δεμένη στο ιμπεριαλιστικό άρμα, το μόνο που κάνει είναι να φροντίζει για μια ασταμάτητη και σταθερή μείωση του βιοτικού επιπέδου του λαού. Κι ο μόνος τρόπος για να τα καταφέρει είναι η καταφυγή στην ωμή δικτατορική βία.

Ο πληθωρισμός βρίσκεται κάτω ανάμεσα στο 40% με 60% το χρόνο και μεγαλώνει μήνα με το μήνα καθώς το κόστος των εισαγωγών αυξάνεται. Μόλις με βία μπορεί να ειπωθεί ότι το μισό της εργατικής τάξης έχει

δουλειά, ή υποαπασχολείται. Άνθρωποι ψάχνουν καθημερινά στα σκουπίδια για φαί. Άλλοι αναγκάζονται να στραφούν στο έγκλημα για επιβίωση. Αφτοί που έχουν κάποια δουλειά δεν ζουν πιο καλά απ' τους άλλους. Ειδικά αυτοί που δουλεύουν στις φυτείες ζαχαροκαλάμου, καφέ και βαμβάκι που φέρνουν το χοντρό χρήμα στη χώρα πρέπει να παίρνουν μόλις μίνιμουμ μεροκάματο 3.20 κουετζάλς. Αρκετοί παίρνουν μόλις 1.25. Οι συνδικαλιστές ηγέτες ζητούν αφηγήσεις 200% πράγμα που τις περισσότερες φορές στοιχίζει την εξόφληση τους. Όσες κυβερνήσεις κι αν αλλάξουν όλες δικτατορίες και αιματοχυσίες κι αν επιβάλει η αστική τάξη όσες επιστροφές στη δημοκρατία κι αν επιχειρήσει τα προβλήματα της κοινωνίας δεν λύνονται.

Μονάχα ο αγώνας της εργατικής τάξης για ανατροπή της αστικής επικυριαρχίας στην κοινωνία κι ο σοσιαλισμός θα λύσουν τα προβλήματα και θα οδηγήσουν την ανθρώπινη κοινωνία στην πρόοδο την εφημερία και την ειρήνη.

Γιώργος Ζαφρός

ΚΙΝ/ΦΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Συνεχίζοντας τις καμπάνιες για οικονομική ενίσχυση του αγωνιζόμενου Χιλιανού λαού, που παλεύει για την ανατροπή της αιματοβαμμένης Κούντας του Πινοσέτ, η Σοσ. Έκφραση διοργανώνει κινηματογραφική παράσταση στις 25/10/85 και ώρα 9.30 μ.μ.

Η προβολή θα γίνει στο σινεμα ΖΗΝΑ ΠΑΛΑΣ στη Λ/σία και θα προβληθεί το έργο

«ΘΩΡΗΚΤΟ ΠΟΤΕΜΚΙΝ»

Καλούμε τους φίλους και υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης να δείξουν για μια ακόμα φορά έμπρακτα την διεθνιστική τους αλληλεγγύη.

Η τιμή εισόδου ορίστηκε μόνο 0.50 σεντ.

Ο ΜΙΤΤΕΡΑΝ ΒΥΘΙΖΕΙ ΤΟ ΓΚΡΗΝΠΗΣ

Στις 10 του Ιουλίου σε λιμάνι της Νέας Ζηλανδίας βυθίστηκε το πλοίο Rainbow Warrior (RQ) της οικολογικής Οργάνωσης Greenpeace που αγωνίζεται για την ειρήνη. Το RW θα συμμετείχε σε ταξίδι διαμαρτυρίας στο Νότιο Ειρηνικό Ωκεανό (μαζί με άλλα πλοία) ενάντια στις πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας. Η Greenpeace οργανώνει τέτοια ταξίδια στην περιοχή από το '71 κι ούτε μια πυρηνική δοκιμή δεν κατάφερε να εμποδίσει (όχι πως θα τα κατάφερνε αν συνέχιζε κι ακόμα 200 χρόνια). Όμως για τις γαλλικές μυστικές υπηρεσίες το RW ήταν θανάσιμος κίνδυνος! Τις βόμβες στα πλευρά του RW τοποθέτησαν δυο λοχαγοί των μυστικών υπηρεσιών (D.G.S.E.), της κυβέρνησης της Γαλλίας.

Για... όσους μπορεί να το ξέχασαν στη Γαλλία έχουμε σοσιαλιστική κυβέρνηση εδώ και 4 χρόνια.

Όταν όλος ο κόσμος ήξερε από τον Γαλλικό και ξένο τύπο ότι οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες είχαν χέρι στο σκάνδαλο (που κόστισε τη ζωή ενός ναυτικού) ο Μίττεραν αποφάσισε πως χρειαζόταν έρευνα! Όρισε υπεύθυνο του ανεξαρτήτου και αμερόληπτου (εξ άλλου είναι παλιός Ντε Γκωλικός) Μπερναρ Τρικο, ο οποίος πολύ σύντομα πείστηκε πως οι μυστικές υπηρεσίες... δεν ήταν υπεύθυνες για τη βύθιση.

Επειδή όμως αυτή την ιστορία την πίστεψε μόνο ο Μίττεραν, ο Τρικο και το υπουργικό συμβούλιο, ανάλαβε η Λε Μοντ (Γαλλική Αστική Εφημερίδα από τις πιο σοβαρές παγκόσμια) να κάνει δική της έρευνα.

Η έρευνα της Λε Μοντ έρχε κατ' αρχήν τον ίδιο τον υπουργό άμυνας - ήταν από τους καλούς, τους στενούς του Μίττεραν αυτός ο Έρνυ. Η έρευνα έδειξε πως η διαταγή για τη βύθιση βγήκε απ' ευθείας από τη διεύθυνση της DGSE - έτσι έγινε κι ο αρχηγός της DGSE ο Λακοστ, πρώην.

Γενικός συντονιστής από το Παρίσι ο στρατηγός Ερμιν, δεξί χέρι του Λακοστ. Δεξί κι αριστερό χέρι του Ερμιν οι Ντύλακ και Ολιβιέ: παιδιά με εξαιρετική ανατροφή. Ο πρώτος οργάνωσε δυο πραξικοπήματα στην περασμένη δεκαετία: Ένα στο Κότονου και το άλλο στις Κομόρες. Για ένα διάστημα τον καταζητούσαν διεθνώς. Σήμερα υπηρετά πιστά τη σοσιαλιστική κυβέρνηση του Μίττεραν. Ο δεύτερος παλιός αγωνιστής... στο Λίβανο μαζί με τους Φαλαγγίτες, στη Ροδεσία (τώρα Ζιμπάμπουε) στην υπηρεσία του ρατσιστή Ίαν Σμιθ και άλλου. Μεταλαβρέμπορος όπλων. Όμως μετανόησε στη φυλακή (έκανε 18 μήνες) κι από τότε υπηρετά κι αυτός πιστά τα σοσιαλιστικά ιδεώδη.

Μπράβο Μίττεραν. Οι κατάλληλοι άνθρωποι στα κατάλληλα πόστα - αυτοί είναι το κλειδί της επιτυχίας! Επιπλέον ο Μίττεραν είναι σκληρό καρδί. Ενώ το σκάνδαλο βρισκόταν στην εξέλιξη του και έπαιρνε διαστάσεις, με τον πιο αυθάδη τρόπο επισκέφθηκε τους χώρους των πυρηνικών δοκιμών της Γαλλίας στο Νότιο Ειρηνικό, προκαλώντας το κοινό αίσθημα διεθνώς και ιδιαίτερα στην Νέα Ζηλανδία η οποία γειτονεύει.

Με σοσιαλιστές όπως τον Μίττεραν τι χρειάζεται ο σοσιαλισμός τους εχθρούς;

Για το εργατικό κίνημα βγαίνουν σοβαρά συμπεράσματα από τέτοια περιστατικά. Από τη μια για τους σοσιαλιστές στην Μίττεραν οι οποίοι αφού υποσχεθούν στους εργαζομένους φούρνους παξιμάδια για να τους ψηφίσουν, τα ξεχνούν όλα μόλις καθίσουν στις προεδρικές πολυθρόνες και υπηρετούν πιστά το κεφάλαιο. Από την άλλη για τις μυστικές υπηρεσίες οι οποίες στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος» είναι ικανές για τα χειρότερα εγκλήματα.

Α.Π.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ σ. ΔΙΓΚΛΗ

Οικονομική κρίση κι εργατική ηγεσία

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μια κριτική - απάντηση σε οικονομική μελέτη του συντρόφου Παύλου Δίγκλη βουλευτή του ΑΚΕΛ και αναπληρωτή Γενικού Γραμματέα της ΠΕΟ.

Η μελέτη αυτή που δημοσιεύτηκε σε δυο συνέχειες στη «ΧΑΡΑΥΓΗ» στις 15 και 17 του Σεπτεμβρίου ίσως να μην προκαλούσε οποιoδήποτε ιδιαίτερο σχόλιο αν δεν υπογράφετο από τον συν. Δίγκλη ένα από τα κορυφαία στελέχη του ΑΚΕΛ και ηγέτη του εργατικού κινήματος.

Ο συν. Δίγκλης επισημαίνει στη μελέτη του μια σειρά από οικονομικά μεγέθη και βγάζει τα απαραίτητα σωστά συμπεράσματα για τις συνέπειες που θα έχει πάνω στην οικονομία το πάρα πέρα μέγιστο αυτών των μεγεθών.

Σύμφωνα με τη μελέτη, το δημοσιονομικό έλλειμμα έχει ανέλθει στα 153 εκ. λίρες ποσοστό 12% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ). Το εξωτερικό χρέος

έχει φτάσει τα επίπεδα των 700 περίπου εκατομ. λιρών ποσο που αντιπροσωπεύει το 55% του Ακαθ. Εθν. Προϊόντος.

Στη μελέτη δίνεται πίνακας όπου παρουσιάζει τις πλέον υπερχρεωμένες χώρες του κόσμου με συγκριτικά στοιχεία σ' ότι αφορά το εξωτερικό χρέος σαν ποσοστό των εξαγωγών και του Ακαθ. Εθν. Προϊόντος αυτών των χωρών, τον οποίο δίνουμε πιο κάτω:

Χώρα/Περιοχή	Χρέος Εξαγωγές	Χρέος ΑΕΠ
-Σύνολο αναπτυσσόμενων χωρών	144.6%	29.9%
-Αναπτυσσόμενες μη πετρελαιο- παραγωγές χώρες	157.9%	35.6%
-Λατινική Αμερική	201%	35.1%
-Αργεντινή	251.9%	39.9%
-Βολιβία	339.1%	48.6%
-Βραζιλία	238.3%	29.1%
-Χίλη	141.5%	39.2%
-Κόστα Ρίκα	281.5%	126.3%
-Ονδούρες	193.7%	55.3%
-Μεξικό	240.8%	49.1%
-Περου	206.3%	48.1%
-Ουρουγουάη	171.2%	48.4%
-Κύπρος	109.9%	55.1%

Ο συν. Δίγκλης σωστά συμπεραίνει ότι: ο χαμηλός συντελεστής χρέους/εξαγωγών καθίσταται χωρίς ουσιαστική σημασία, γιατί το συνάλλαγμα που εισρέει από τις εξαγωγές δεν επαρκεί ούτε για την κάλυψη των εισαγωγών, ενώ σ' ότι αφορά τη σχέση χρέους/ΑΕΠ ότι βρισκόμαστε σε χειρότερη θέση από χώρες όπως το Μεξικό, η Αργεντινή, η Βραζιλία κ.λ.π. οι οποίες χρεωκόπησαν οικονομικά, αφού αδυνατούσαν να πληρώσουν τις δόσεις των χρεών τους.

Με βάση το χρέος που σήμερα έχει η Κύπρος αναγκάζεται να διαθέτει το 10% το ΑΕΠ για πληρωμή των δόσεων και τόκων, ενώ για τις αναπτυσσόμενες γενικά χώρες το ποσοστό είναι 4% και για την Λατινική Αμερική 4.6% του ΑΕΠ.

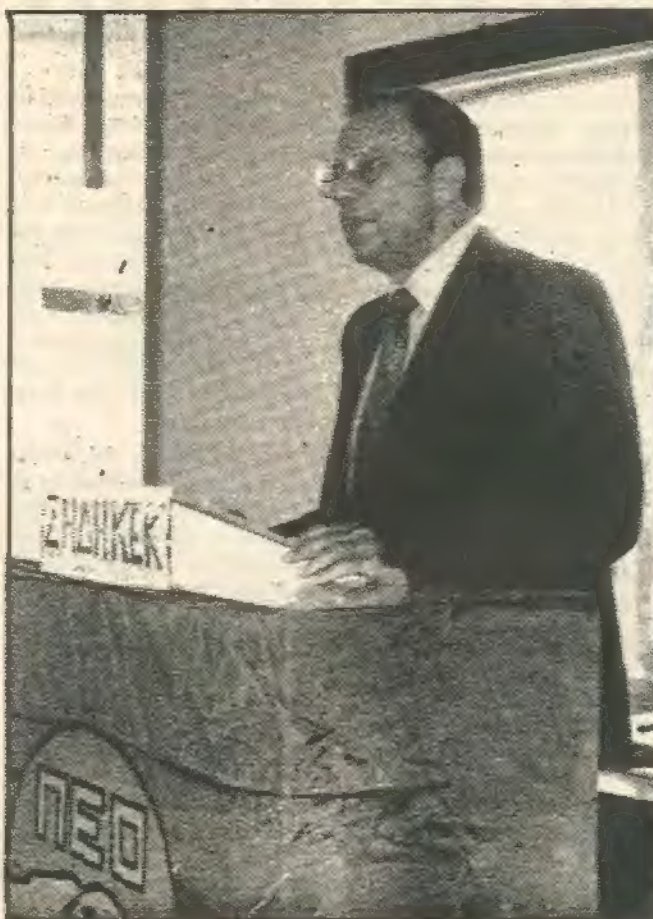
Στη μελέτη του ο συν. Δίγκλης επισημαίνει τους κινδύνους που συνεπάγονται αυτά τα μεγέθη λαμβανομένου υπόψη και του χαμηλού ρυθμού αύξησης του ΑΕΠ που αναμένεται για το 85. (Σύμφωνα με τα στοιχεία που δίνονται στο τελευταίο οικονομικό δελτίο της Λαϊκής Τράπεζας ο πραγματικός ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ κατά το πρώτο ενιάμηνο, του 1985 υπολογίζεται σε 0.5% σε σύγκριση με 7.5% κατά το πρώτο εξάμηνο του 84).

Αφού επισημαίνει ο-

τι το εξωτερικό χρέος, σε συνδυασμό με τα μεγάλα δημοσιονομικά ελλείμματα, αντιπροσωπεύει το σοβαρότερο πρόβλημα της Κυπριακής οικονομίας προβλέπει ότι στα δυο τρία προσεχή χρόνια πιθανό να συναντήσουμε άρνηση χορήγησης νέων δανείων πράγμα που θα σημαίνει τη χρεωκοπία της οικονομίας. Αυτό θα σημαίνει με τη σειρά του ότι θα βρεθούμε κάτω από τη μπότα του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου που θα σημαίνει κρίση, ανεργία και πλήγμα στις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Μέχρι εδώ και σε σχέση με τις διαπιστώσεις που γίνονται θα μπορούσε να συμφωνήσει με το συν. Δίγκλη ο κάθε ατομικός οικονομολόγος όπως και ένας μαρξιστής.

Αυτό που θα περίμενε να δει κάποιος που να διαφοροποιεί τον συν. Δίγκλη είναι το τελευταίο μέρος της μελέτης, που καταπιάνεται με τα μέτρα που πρέπει να παρθούν, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Δυστυχώς όμως τα μέτρα που εισηγείται ο συν. Δίγκλης δεν διαφέρουν σε τίποτα από τα μέτρα που θα μπορούσε να προτείνει και ένας ατομικός οικονομολόγος ή μέτρα που πολλές φορές είδαμε να προτείνονται από την αστική κυβέρνηση Κύπρου, μέσω του εκπροσώπου της του υ-

πουργού οικονομικών. Τέλος τέλος τα μέτρα αυτά δεν οδηγούν παρα σε αυτά, που υποτίθεται ότι θέλει να αποτρέψει ο συν. Δίγκλης, στο κτύπημα δηλ του βιοτικού επιπέδου των μαζών, βάθαιμα της οικονομικής κρίσης κ.λ.π.

Ας δούμε όμως ένα ένα τα μέτρα που προτείνει ο συν. Δίγκλης και που αυτά οδηγούν.

Με στόχο το δημόσιο τομέα και ημικρατικούς οργανισμούς, σαν την βασική πηγή των ελλειμμάτων και του εξωτερικού χρέους, προτείνει όπως ακολουθηθεί πολιτική περιορισμού των δαπα-

νοφαρμακευτική περίθαλψη, ανεργιακά επιδόματα, συντάξεις δρόμους, καλύτερη παιδεία κ.λ.π. Η τι άλλο μπορούν να σημαίνουν παρα περικοπές στο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων έστω με τη μορφή της παγοποίησης των μισθών τους.

Εξ άλλου αυτό που μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε ο συν. Δίγκλης (πως δεν μπορούμε να ζούμε πέραν των δυνατοτήτων της οικονομίας) ακριβώς στοχεύει στους μισθούς του δημοσίου και ημικρατικού τομέα.

Πέραν όμως από το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των μαζών με τον ένα ή άλλο τρόπο, η περικοπή δαπανών από το κράτος θα

νων και μεγιστοποίηση των εσόδων του κράτους με στόχο τον ισοσκελισμό των δημοσίων οικονομικών. Αυτό θα επιτευχθεί με λιτότητα, περισυλλογή στη διαχείριση των οικονομικών και αφού συνειδητοποιήσουν όλοι πως δεν μπορούμε να ζούμε πέραν των δυνατοτήτων της οικονομίας (η υπογράμμιση του συν. Δίγκλη).

Τι μπορούν να σημαίνουν τα πιο πάνω μέτρα παρα κτύπημα του βιοτικού επιπέδου πλατιών στρωμάτων των εργαζομένων όταν προτείνεται περικοπή δαπανών από το κράτος, πράγμα που σημαίνει περικοπή κοινωνικών παροχών, τη στιγμή που θάπρεπε να αυξηθούν για καλύτερη ια-

σημαίνει ακόμα παραπάνω ύφεση της οικονομίας σαν συνέπεια της πτώσης στη ζήτηση αγαθών και υπηρεσιών — Ηδη το 0,5% ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ που επιτεύχθηκε για το πρώτο εξάμηνο του 85 δεν είναι τίποτα άλλο παρα ρυθμός κρίσης.

Μήπως ξεχνα ή δεν γνωρίζει ο συν. Δίγκλης ότι η ανάπτυξη που επιτεύχθηκε στη Κύπρο αλλά και διεθνώς τις προηγούμενες δεκαετίες βασίστηκε σ' ένα μεγάλο βαθμό στην πολιτική των ελεειματικών προϋπολογισμών και όχι ισοσκελισμένων, που ακολουθήσαν οι κυβερνήσεις των διαφόρων χωρών;

Το αν σταδιακά η μια χώρα μετά την άλλη οδηγήθηκαν σε κρίση (το ίδιο και η Κύπρος) με μηδενικούς ρυ-

θμούς ανάπτυξης ή 1,2 και 3%. Εκεί που προηγούμενα πετύχαιναν 10 και 15% ρυθμούς, αυτό δεν οφείλεται παρα στις αντιθέσεις και τους νόμους κίνησης του καπιταλιστικού συστήματος ένα σύστημα που έχει εξαντλήσει τα περιθώρια ανάπτυξης-του. Φυσικά αυτό πρώτος ο συν. Δίγκλης θάπρεπε να το γνωρίζει σαν μαρξιστής που είναι όπως ο ίδιος αποκαλεί τον εαυτό του. Εξ άλλου συνταγές όπως ισοσκελισμός των δημοσίων οικονομικών προσπάθησαν να ακολουθήσουν σκληροί πολέμοι των κατακτήσεων των εργαζομένων όπως Θάτσερ, Ρήγκαν, Κολ κ.λ.π. χωρίς ουσιαστικά καμία επιτυχία.

Για τη μεγιστοποίηση των εσόδων του κράτους ο συν. Δίγκλης προτείνει την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής-φοροαποροδία και την εισαγωγή νέων μορφών φορολογίας, που να βαρύνουν την εργοδοτική τάξη και τους πλούσιους.

Αυτά τα μέτρα είναι σωστά και θα τα επικροτούσε αν υιοθετούντο ολόκληρο το εργατικό κίνημα.

Θα ήταν όμως αυτοκτία ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες κρίσης (όπου οι βιομηχανικοί για να επενδύσουν ζητούν μια σειρά από κίνητρα και φοροαπαλλαγές) να περιμένουμε από μια δεξιά κυβέρνηση-που ακριβώς αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα της αστικής τάξης - να προχωρήσει στο κτύπημα της τάξης που εκπροσωπεί και ταυτόχρονα να περιμένουμε νέες επενδύσεις απαιτήτες για οποιαδήποτε ανάπτυξη της οικονομίας. Στη συνέχεια ο συν. Δίγκλης αφού επιρρίπτει τη κύρια ευθύνη για τη κατάσταση στη κυβέρνηση, καλεί όλες τις τάξεις και παράγοντες να συμβάλουν στη διάσωση της οικονομίας, αφού αρθούν όλοι πάνω από τις μικροπολιτικές και κομματικές σκοπιμότητες και να υπάρξει υπερκομματική οικονομική και δημοσιονομική πολιτική. Εισηγείται δε ότι ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων της οικονομίας είναι ο σχηματισμός κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

Ο συν. Δίγκλης αποφεύγει προσεκτικά να πει ξεκάθαρα αυτό που και ο ίδιος γνωρίζει ότι δηλαδή η κυβέρνηση που σ' αυτήν επιρρίπτει ευθύνες είναι μια αστική, δεξιά κυβέρνηση και να ζητήσει την αντικατάστασή-της από μια αριστερή-εργατική κυβέρνηση.

Στη συνέχεια ούτε λίγο ούτε πολύ ζητά από τα δεξιά κόμματα να πάψουν να ακολουθούν φιλοκαπιταλιστική φιλομπερλιτιστική πολιτική και τα αριστερά να πάψουν να ακολουθούν φιλεργατική πολιτική και όλοι μαζί αποκοινούν να φτιάξουν μια υπερκομματική εθνική κυβέρνηση και να δουν πως θα φτιάξουν από κοινού το νοικοκυριο που λέγεται κυπριακή οικονομία.

Θάταν σοβαρά πράγματα τα πιο πάνω αν η κυπριακή οικονομία ήταν

υπερταξική, η πάλη των τάξεων σταματούσε, και ο συν. Δίγκλης δεν ήταν βουλευτής του αριστερού και πιο μεγάλου εργατικού κόμματος του ΑΚΕΛ και Β' Γ.Γ. της αριστερής-εργατικής συντεχνίας της πιο μεγάλης στη Κύπρο της ΠΕΟ και ήταν ακόμα Β' Γ.Γ. του συνδέσμου εργοδοτών και βιομηχάνων.

Σίγουρα η οικονομία μας οδηγείται στη χρεωκοπία σε μια εποχή όπου παγκόσμια ο καπιταλισμός εξαντλήσε τα περιθώρια ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

Αυτό που φαίνεται δεν καταλαβε ο συν. Δίγκλης όπως ούτε και οι ρεφορμιστές σοσιαλιστές ηγέτες κατάλαβαν πχ Παπανδρέου, Κονδύλης, Μιττεράν, κ.λ.π. είναι ότι αυτό που χρειάζεται δεν είναι καλύτερη διαχείριση και νοικοκυρέψή του καπιταλιστικού συστήματος αλλά η αντικατάστασή του με το Σοσιαλισμό, σαν το σύστημα που θα μπορούσε στη βάση των κοινών συμφερόντων της εργατικής τάξης και του σχεδιασμού της οικονομίας να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις με απόλυτα πιο ψηλούς ρυθμούς απ' ότι πέτυχε ο καπιταλισμός μέχρι σήμερα.

Το να έχουμε σήμερα σαν βασικό αίτημα και προσανατολισμό το σχηματισμό εθνικής υπερκομματικής κυβέρνησης (ιδιαίτερα όταν αυτή η θέση εκφράζεται από το πιο μεγάλο και δυνατό εργατικό κόμμα, το ΑΚΕΛ) είναι σαν να αρνούμαστε την πάλη για την εξουσία της εργατικής τάξης και ταυτόχρονα αποδεχόμαστε τη δικαιίωση της αστικής εξουσίας και διακυβέρνησής της.

Αυτό με τη σειρά του στις σημερινές συνθήκες δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω από το να αφήνουμε ανεόχλητο το σύστημα και τους εκπροσώπους του, να ακολουθούν τη δική τους πορεία που το μόνο που μας υπόσχονται είναι κρίση, κτύπημα του βιοτικού μας επιπέδου, ανεργία, φτώχεια κ.λ.π.

Αυτό που πρέπει να καταλάβει και ο συν. Δίγκλης αλλά και οι υπόλοιποι ηγέτες των αριστερών κομμάτων είναι ότι η οικονομία θα δει ξανά ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και τα χρέη θα παύσουν να υπάρχουν αυτοί που γεννούν τη κρίση με τις συνέπειες της.

Η εργατική τάξη σήμερα είναι πανίσχυρη. Αυτό που χρειάζεται ο συν. Δίγκλης είναι η σωστή καθοδήγηση από την ηγεσία του — ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη τη μόνη που μπορεί να λύσει τα οικονομικά — κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Οι αστοί εδώ και χρόνια μας έδειξαν τη χρεωκοπία τους να λύσουν το εθνικό ζήτημα. Τώρα με τα πρώτα σημάδια της καπιταλιστικής κρίσης στην Κύπρο μας δείχνουν και τη χρεωκοπία τους πάνω στο επίπεδο της οικονομίας.

ΜΑΖΟΣ

Ο χαρακτήρας της Νοτιαφρικανικής επανάστασης

Η ηρωική εξέγερση του μαύρου προλεταριάτου της Νότιας Αφρικής ενάντια στο πιο σκληρό καταπιεστικό καθεστώς στον κόσμο συνεχίστηκε ολόκληρο το Σεπτέμβρη με αμείωτη σφοδρότητα.

Τα γεγονότα είναι γνωστά, αφού δεν περνά μέρα που να μην τα δούμε στις οθόνες της τηλεόρασης ή που να μην τα διαβάσουμε στις εφημερίδες (βλέπε επίσης το προηγούμενο φύλλο της Σοσ. Έκφρασης).

Αυτό που θα μας απασχολήσει εδώ μια που απασχολεί το εργατικό κίνημα και συζητείται από διάφορες πολιτικές τάσεις της αριστεράς - είναι ο χαρακτήρας αυτής της εξέγερσης. Για το κυπριακό εργατικό κίνημα αυτό το θέμα έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί αφορά το χαρακτήρα των σύγχρονων εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων.

Πρώτα ο εθνικοαπελευθερωτικός

Για τους σταλινικούς που ηγούνται του Κομμουνιστικού Κόμματος Νοτίου Αφρικής (ΚΚΝΑ) και του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ΑΕΚ) το ζήτημα μπαίνει όπως μπαίνει περίπου το κυπριακό από την ηγεσία του ΑΚΕΛ: (και κατά καιρούς και από την ηγεσία της ΕΔΕΚ). Στη Ν. Αφρική έχουμε μια «εσωτερική αποικιοκρατία» των λευκών πάνω στους μαύρους. Ο χαρακτήρας του αγώνα είναι αγώνας των μαύρων εργατών για εθνική απελευθέρωση και δημοκρατία.

Πρόκειται δηλαδή για επανέκδοση της παλιάς Σταλινικής θεωρίας των σταδίων που υποστηρίζει ότι υπάρχουν δυο ξεχωριστές επαναστάσεις:

Η μια «εθνικο-δημοκρατική» ή άλλη «σοσιαλιστική». Για την πρώτη σύμφωνα με τους Σταλινικούς της Ν. Αφρικής, χρειάζομαστε ένα καθεστώς «λαϊκής δημοκρατίας» - κι όχι εργατικής εξουσίας. Μόνο στη «δεύτερη» επανάσταση θα πρέπει να περιμένουμε προλεταριακή εξουσία. Αντι η «δημοκρατική επανάσταση» να απαιτεί την ανατροπή του καπιταλισμού πρέπει απλά «να προχωρήσει μέχρι την υπονόμευσή (!) της θέσης της μονοπωλιακής αστικής τάξης και να επιφέρει όσο το δυνατό καλύτερα ωφέλη στην εργατική τάξη και τις καταπιεσμένες αγροτικές μάζες».

Μέσα σ' αυτά τα πλαι-

σια οι εθνικοποιήσεις αναβάλλονται για να τις επεξεργαστεί η μελλοντική «δημοκρατική κυβέρνηση».

Αυτή η επιμονή στην ξεπερασμένη θεωρία των σταδίων έχει στοιχίσει ήδη πολλά στο Νοτιαφρικανικό εργατικό κίνημα.

Η ηγεσία του παράνομου Κ.Κ. και του Αφρικανικού Κογκρέσου, από τη δεκαετία του 40 και 50, επειδή ακριβώς χαρακτήρισαν τον αγώνα των μαύρων, αγώνα για την εθνική απελευθέρωση και τη δημοκρατία (για μια αστική δημοκρατία δηλαδή), ήταν επόμενο να αγωνιούν να συνάψουν συμφωνίες με τους φιλελεύθερους αστούς, να προσπαθούν να περιορίσουν τις εξεγέρσεις για να μη φοβηθούν οι αστοί «σύμμαχοι» και να οδηγήσουν έτσι τα τρομερά ξεσκώματα του 1946, του 1950-52 και του 1957-60 στην ήττα και τη σφαγή, παρα τον απίστευτο ηρωισμό των εργατών και της νεολαίας.

Και σαν να μην έφταναν αυτά μετά την τελευταία ήττα του 1960, οι ηγέτες αυτοί έβγαλαν το συμπέρασμα ότι μόνο με ανταρτοπόλεμο και σαμποτάζ θα μπορούσαν να ρίξουν το καθεστώς. Μετά από 20 χρόνια η εγκληματική αυτή ταχτική όχι μόνο κατέρρευσε καταγώδως, ιδιαίτερα μετά τη συμφωνία της κυβέρνησης της Ν. Αφρικής και της Μοζαμβίκης να διώξει εντελώς τις λίγες βάσεις ανταρτών από το έδαφος της, αλλά οδήγησε στη σφαγή από τον πανίσχυρο

στράτο των λευκών, χιλιάδες νέους ηρωικούς αγωνιστές.

Το αδιέξοδο του αντάρτικου και το ξεπέταγμα του προλεταριάτου στο προσκήνιο έχει οδηγήσει την ηγεσία του Κομμ. κόμματος σε μια νέα «αριστερή» στροφή. Η ανακοίνωση της κ. επιτροπής τον Γενάρη του 85 είναι γεμάτη αριστερή φρασεολογία για την κρίση του καπιταλισμού για το ότι το κράτος της Ν.Α. είναι όργανο «για την άμυνα της αστικής εξουσίας», για την ανάγκη να «καταστραφεί» ή να «καταστεί αναποτελεσματικός» ο στρατός κι η αστυνομία για να «ηττηθεί η μπουρζουαζία» κλπ. Παρα την φρασεολογία αυτή η θεωρία των σταδίων παραμένει ανέπαφη.

Οι Μαρξιστές

Οι Μαρξιστές του Α.Ε.Κ. που διαγράφηκαν το 1979 για την εναντίωση τους στην ταχτική του αντάρτικου - ταχτική που σήμερα παραδέχεται η ηγεσία ότι ήταν λανθασμένη, αντιπαραβάλλουν εδώ και χρόνια την θεωρία την στρατηγική και την ταχτική του Μαρξισμού - Λενινισμού μέσα στο ΑΕΚ και το εργατικό κίνημα.

Όπως έχουν εξηγήσει οι Μαρξιστές η επερχόμενη επανάσταση στη Ν.Α. είναι ξεκάθαρα κι αναπόφευκτα προλεταριακή σοσιαλιστική. Κι αυτό παρα το γεγονός ότι στο προσκήνιο της επαναστατικής πάλης βρίσκονται δημοκρατικά αιτήματα και πάνω απ' όλα η απαίτηση για εθνική απε-

λευθέρωση. Αυτή ήταν εξ άλλου κι η θέση του Λένιν και του Τρότσκι για το χαρακτήρα της Ρώσικης επανάστασης του 1905 και 1917 η θεωρία δηλαδή της «δικαιούσης επανάστασης».

Ας δούμε όμως πως εφαρμόζεται αυτή η θεωρία στην περίπτωση της Ν. Αφρικής. Στη Ν.Α. τα «αστικοδημοκρατικά» καθήκοντα που υλοποιήθηκαν μερικώς κάτω από την εξουσία των λευκών αφορούν την μεταμόρφωση της χώρας σε μια σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία.

Αυτή η μεταμόρφωση φαίνεται στην ανάπτυξη της βιομηχανίας και της κοινωνίας των φυλών και σχεδόν όλων των μισοφροσυνδυαζικών σχέσεων στα χωράφια. Επίσης στη δημιουργία ενός συγκεντρωτικού καπιταλιστικού κράτους και μιας ενοποιημένης αγοράς.

Όμως αυτό που παραμένει να υλοποιηθεί αυτό που κρυσταλλίζεται απαιτώντας να υλοποιηθεί αυτό που μπορεί να υλοποιηθεί μόνο με τον αγώνα μέχρι το τέρμα ενάντια στο λευκό αστικό καθεστώς είναι ένα θεμελιακό καθήκον εθνικο-δημοκρατικού χαρακτήρα: Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ.

Αυτό δεν αλλάζει τον χαρακτήρα της επανάστασης που είναι εξ αρχής προλεταριακή σοσιαλιστική. Από την αρχή αναπτύσσεται σαν αγώνας του μαύρου προλεταριάτου ενάντια στην μπουρζουαζία και το αστικό κράτος. Λόγω της κρίσης του παγκόσμιου

καπιταλισμού γενικά και του Νοτιαφρικανικού ειδικά, λόγω της εξάρτησης της Νοτιαφρικανικής αστικής τάξης στην καταπίεση, στην διχτατορία και το ρατσισμό του απαρχαιώτ για ολόκληρες γενιές η αστική τάξη είναι υποχρεωμένη να είναι εχθρός της δημοκρατίας: Έτσι τα δημοκρατικά καθήκοντα μπορούν να υλοποιηθούν μόνο με την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Κάθε προσπάθεια και κάθε θεωρία που ξεχωρίζει το άπαρτχάιντ από τον καπιταλισμό κάθε προσπάθεια να εκτροχιαστεί ο αγώνας ενάντια στο κράτος και την αστική τάξη από τον συνειδητό μαζικό αγώνα για εργατική εξουσία μόνο σύγχυση μπορεί να φέρει και διάσπαση στην εργατική τάξη των μαύρων. Μια εργατική τάξη που ως σημειωθεί αποτελεί την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού (γύρω στα 2/3 σε συνολικό πληθυσμό 33 εκατομμύρια)

Οι αστοί γνωρίζουν τι τους περιμένει

Αντίθετα με πολλούς μαύρους μικροαστούς ηγέτες οι ίδιοι οι αστοί είναι ξεκάθαροι για το χαρακτήρα της επανάστασης.

Αντιλαμβάνονται πως το αίτημα για δημοκρατική μεταμόρφωση της χώρας αποτελεί θανατηφόρο κίνδυνο γι' αυτούς. Απειλεί όχι μόνο τη συνέχιση ενός συστήματος που παράγει φτηνά εργατικά χέρια -

αναγκαία βάση για τα κέρδη και την οικονομική τους δύναμη - αλλά την καπιταλιστική διχτατορία συνολικά.

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΟΛΑ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΟ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΤΟ ΠΙΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗ ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ.

Απο το 1980 ο Προφέσορ Λόμπαντ εξήγησε την κατάντια της Ν. Αφρικανικής μπουρζουαζίας: «Αν γίνονταν σήμερα εκλογές στη βάση του συστήματος ένας άνθρωπος - ένας ψήφος θα κέρδιζε την πλειοψηφία ένας μη λευκός ηγέτης στη βάση ενός κομμουνιστικού προγράμματος με την υπόσχεση να προχωρήσει στην απαλλοτρίωση και ανακατανομή της περιουσίας των προνομιούχων τάξεων».

Μια αστική εφημερίδα έγραφε πρόσφατα:

«Ο αγώνας δεν γίνεται για να μπαίνουν ελεύθερα στα τρένα και στα ξενοδοχεία, αλλά για να αλλάξουν την κοινωνία και τη διανομή του πλούτου» και συνέχιζε «Η κυβέρνηση λοιπόν δεν παλεύει για τη διατήρηση του ρατσισμού, αλλά για την διατήρηση του καπιταλισμού».

Αν οι ηγέτες της εργατικής τάξης είχαν τη μισητή κατανόηση που έχουν οι αστοί θα εγκατέλειπαν τις θολές σταλινικές ιδέες και θα εξόπλιζαν το κίνημα για το μακροχρόνιο και δύσκολο αγώνα που έχουν μπροστά τους οι εργάτες.

Τα συμπεράσματα που βγάζουν όμως οι εργάτες από την καθημερινή πάλη είναι το πιο αισιόδοξο μήνυμα για τις προοπτικές της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Στην πρόσφατη απεργία στο EAST LONDON, το συμπέρασμα που οι εργάτες έβγαλαν για την ηγεσία τους - και με τρόπο δημοσίευσαν οι αστοί ήταν: «Να βρίσκονται πίσω μας για υποστήριξη ναι, αλλά όχι μπροστά γιατί ξέρομε που μπορούν να οδηγήσουν τον αγώνα μας»!

Δώρος Μιχαήλ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Έγινα κι όλας 25 χρονών

1η Οκτωβρίου λοιπόν. Κι όπως κάθε χρόνο έτσι κι φέτος γιορτάζω τα γενέθλια μου. Έγινα κι όλας 25 χρονών. Μέσα από τόσα εμπόδια και τρικλοποδιές νά που κατάφερα να επισώ και να στέκομαι μπροστά από μια μεγάλη τούρτα για να σβύσω τα 25 κεράκια.

Για όσους δεν με γνωρίζουν πρέπει να πω ότι ο νονός μου προς το παρών είναι ο Κυπριανός αν και με έχει βαφτίσει ο Μακάριος. Όσο για τους γονείς μου, οι ρίζες τους ούτε κι εγώ ξέρω που φτάνουν. Από τον Όμηρο μέχρι τους Πέρσες, τους Ρωμαίους, τους Βυζαντινούς, τους Ενετούς, τους Τούρκους

κι ένα σωρό κατακτητές που πέρασαν απ' εδώ.

Γεννήθηκα λοιπόν το 1960. Κι όπως πολλά παιδιά εδώ στην Κύπρο έτσι κι εγώ γεννήθηκα με μεσογειακή αναμείξη, έτσι κάθε τόσο να χρειάζομαι αίμα. Αίμα το οποίο παίρνω άλλοτε από την Ελλάδα άλλοτε από την Τουρκία και την Αγγλία και άλλοτε από την Αμερική. Όχι πως όλοι αυτοί είναι φιλόπονοι άνθρωποι αλλά όλο κάτι πονηρο έχουν στο νου τους για να με χρησιμοποιούν ως πόρνη της Μεσογείου που λέει κι ο Μητσοτάκης.

Δεν με φτάνει όμως η αρρώστια, έχω στο κεφάλι μου κι ένα σωρό επίδοξους μνηστήρες, που όν-

τας κεφαλαιοκράτες όλοι τους, βάλθηκαν να με στείλουν στον τάφο μια ώρα γρηγορότερα αφού μ' έκαναν τόσο αδύνατη που δεν μπορώ στα δυο μου πόδια να σταθώ.

Το 1974 γέννησα κι ένα παιδάκι όχι από φυσιολογικό έρωτα αλλά από βία του Τούρκικου στρατού κι αφού σ' αυτό βοήθησε λιγάκι κι η πατρόνα μου η Ελληνική χούντα. Το βάφτισε ο Ντενκας. Αλλά καθώς εγώ με μεσογειακή αναμείξη, βγήκε και το παιδί χειρότερο από μένα και δεν το βλέπω για πολύ στη ζωή το δύστυχο.

Όλη η ζωή μου μπορεί να μην είναι και τόσο ευχάριστη μα νά που

τώρα βρίσκομαι στα 25 μου χρόνια μπροστά από μια μεγάλη τούρτα στο προεδρικό και όλοι οι αστοί καλεσμένοι γύρω-γύρω ποιος θα φάει το μεγαλύτερο κομμάτι, μήπως και μείνει και κανένα κομμάτι για τον κοσμάκι που η τάξη του δεν του επιτρέπει να βρισκεται απόψε εδώ.

Μ' όλα αυτά τα βάσανα διερωτούμαι πόσα γενέθλια θα κάμω ακόμα. Ωστόσο η ζωή συνεχίζεται και χωρίς εμένα όσο πικρο κι αν φαίνεται. Και που ξέρεις, όλο και κάτι καλύτερο πάντα θα βγει από το θάνατο κακών πραγμάτων γιατί το ποτάμι της ζωής κυλάει πάντα μπροστά.

Για την άρρωστη κορούλα μας
Γ. Κυπριανός

ΕΛΛΑΔΑ: Γενικός ξεσηκωμος ενάντια στα μέτρα λιτότητας του Παπαντρέου

Συμπληρώνονται τέσσερις μήνες απο τις εκλογες της 2ας του Ιούλη, όπου το εργατικό κίνημα έδειξε για άλλη μια φορά την δύναμη του βγάζοντας πανηγυρικά το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Οι τέσσερις μήνες της 2ης τετραετίας του ΠΑΣΟΚ, είναι ένα διάστημα σχετικά μικρό. Και αν υπολογίσει κανείς και τους δυο περίπου μήνες που καταναλώθηκαν στους προβληματισμούς του συν. Παπανδρέου για το σχήμα της νέας κυβέρνησης τότε αφτό το διάστημα γίνεται ακόμα μικρότερο. Και όμως η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πρόφτασε μέσα σε αφτό το διάστημα να δείξει τις προθέσεις της για την νέα τετραετία.

Το εργατικό κίνημα

Τα γεγονότα που εξελίσσονται σήμερα στην Ελλάδα έχουν μια ιδιαίτερη σημασία, γιατί έρχονται σε μια περίοδο τρομερης ανόδου του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Μετά την νίκη των εκλογών το εργατικό κίνημα καταλάγιασε, περιμένοντας την εξαγγελία της νέας οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης.

Σήμερα όμως η περίοδος της κάλμας πέρασε. Δεν υπάρχουν πια αμφιβολίες ότι η Κυβέρνηση Παπανδρέου θα στηριχτεί πάλι στους ώμους των κεφαλαιοκρατών και των μονοπωλίων και θα κτυπήσει το εργατικό κίνημα. Αναγκάζεται να ανασκαλύψει η Κυβέρνηση ότι η Ελληνική οι-

εξαγωγή και το 65% της απασχόλησης βρίσκονται σε κρίση. Συνεχίζουν - όπως αναφέρει η ΓΣΕΕ (Συντεχνιακό Κογκρέσο των εργαζομένων Ελλάδας) - οι βιομήχανοι τις μαζικές απολύσεις, την φυγάδευση κεφαλαίων, τις αψήσεις των τιμών και ζητούν και την περικοπή του πημάτων. Και όλα αφτά για να μπορέσει να γίνει ανταγωνιστική η Ελληνική οικονομία που εξαιτίας των ψηλών μισθών δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες.

Το εργατικό κίνημα μπροστά σ' αφτή την κίνηση της κυβέρνησης και των βιομηχάνων άρχισε να δείχνει ότι δεν είναι διατεθειμένο να δεχτεί να φορτωθούν τα βάρη στους ώμους του. Άρχισε να μπαίνει στην αντεπίθεση. Η μεγαλειώδης νίκη στα Ναυπηγεία

κυβέρνησης στις 7/9/85.

Μέσα στη δωδεκάωρη σύσκεψη το εκτελεστικό γραφείο δέχθηκε το ανήλεες σφυροκόπημα απο 55 συνδικαλιστές (60 ήταν οι ομιλητές) που τάχθηκαν ενάντια στη πολιτική λιτότητας που θέλει να περάσει η κυβέρνηση.

Οι 320 συνδικαλιστές που πήσαν μέλος έμειναν άναυδοι όταν η Βάσω Παπανδρέου ανέπτυξε την πολιτική για την βιομηχανία και προέτρεπε: «... Η Ελληνική βιομηχανία πάσχει απο μείωση επενδύσεων, χαμηλή παραγωγικότητα, και έλλειψη κερδών!!! «Πρέπει να καταλάβουν επιτέλους όλοι πως η βιομηχανία χρειάζεται κέρδη και συνεπώς οι απαιτήσεις των εργαζομένων πρέπει να ελαχιστοποιηθούν ή να ανασταλούν...»!!

Για τις προβληματικές επιχειρήσεις που κλείνουν συνέχεια ενώ οι ουρές των ανέργων συνεχώς αψάδουν η Βάσω Παπανδρέου ανέφερε «...είναι προτιμότερη μια μεσοπρόθεσμη άφηση της ανεργίας με το κλείσιμο των μη βιώσιμων επιχειρήσεων που δεν ανήκουν σε στρατηγικούς τομείς της οικονομίας προκειμένου να αντιμετωπιστεί ουσιαστικά το ζήτημα μέσα απο μελλοντικές επενδύσεις».

με σε μια λογική σταθεροποίησης της οικονομίας στα πλαίσια που ορίζει η καπιταλιστική αγορά και κάτω απο τους όρους που απαγορεύουν οι βιομήχανοι και η ολιγαρχία».

Στο σημείο αφτό τονίστηκε ιδιαίτερα ότι εγκαταλείφθηκε πλέον ο όρος «έξοδος απο την κρίση μέσα απο δομικές θεσμικές αλλαγές με στόχο το κοινωνικό μετασχηματισμό» και χρησιμοποιείται ο όρος «σταθεροποίηση», όρος γενικά παραδεκτός απο τους αστούς οικονομολόγους. Έτσι ενώ λέγεται με πολλή σαφήνεια ποια είναι τα βάρη που πρέπει να σηκώσουν οι εργαζόμενοι δεν αναφέρεται πουθενά ποια είναι εκείνα τα βάρη που θα σηκώσουν οι βιομήχανοι» (Ελληνικός τύπος 10/4/85).

Αριστερή Πτέρυγα

Μέσα απο αφτό το κλίμα της αμφισβήτησης της ηγεσίας είναι που άρχισε να κάνει τα πρώτα της βήματα και να παίρνει μορφή η αριστερή πτέρυγα μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ.

Συνδικαλιστές ηγέτες, στελέχη όπως ο Τρίτοσης, αρχίζουν να εμφανίζονται σαν αριστεροί ηγέτες και να συσπειρώνουν τη βάση μαζί τους. Για πρώτη φορά στη 17η σύνοδο της κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ κατέβηκε αντιέγραφο/διαφώνιας στη εισήγηση του Α. Παπανδρέου. 45 Κεντρικοί επιτροπείς διαφώνησαν με τον Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ. Ο Α. Παπανδρέου αναγκάστηκε να δηλώσει ότι η ομιλία του αποτελεί προσωπικές απόψεις και όχι εισήγηση για την πολιτική της κυβέρνησης.

«Ξεκίνημα»

Με την εμφάνιση των αριστερών αφτών το εργατικό κίνημα άρχισε να συνειδητοποιεί ότι το «Ξ» είναι η ραχοκοκαλιά της «αριστερης πτέρυγας» και ότι μπορεί να βασίζεται πάνω στο «Ξ» στη πύλη του για το σοσιαλισμό.

Οι σύντροφοι του «Ξεκινήματος» με τις μαχητικές εκδηλώσεις έξω από το κτίριο που γίνεται η 18η Συνεδρία της Κεντρικής Επιτροπής έδειξαν για μια ακόμα φορά ότι οι Μαρξιστές του ΠΑΣΟΚ βρίσκονται στη πρωτοπορία.

Με πανν, με πλακατ, τάκθηκαν ενάντια στη πολιτική λιτότητας την οποία θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση Παπανδρέου.

Ακόμη εκδόσαν μπροσούρες, διακηρύξεις που μοίρασαν στους εργαζόμενους καλώντας τους να ενώσουν την φωνή τους μαζί με τους συντρόφους. Τοπικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ και Επιτροπές Εργασιακών δέκθηκαν τις προσκλήσεις του «Ξεκινή-

ματος» και τάχθηκαν ενάντια στη πολιτική της Κυβέρνησης. Σήμερα το «Ξεκίνημα» έχει ριζώσει βαθιά μέσα στο εργατικό κίνημα γιατί ακριβώς βγήκε μέσα από τα σπλάχνα του ίδιου του κινήματος.

Τόσο μέσα απο την Γιορτή Νεολαίας - όσο και απο την ομιλία του στη Κεντρική Επιτροπή ο Α. Παπανδρέου προσπάθησε να μεταφέρει το μήνυμα στο εργατικό κίνημα ότι προχωρεί προς τον σοσιαλισμό απο τα μέτρα και την πολιτική που ακολουθεί.

Το εργατικό κίνημα πήρε το μήνυμα αλλά έδειξε το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η Κυβέρνηση. Το δρόμο «ΝΑ ΣΗΚΩΣΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ».

Το πόσο καλά κατάλαβαν το μήνυμα οι εργάτες μας το δείχνουν η μεγάλη πανεργατική απεργία κατά της λιτότητας στη Θεσσαλονίκη, η Πανελλαδική των εργαζομένων στα Νοσοκομεία. Κίνη-

τοποιήσεις στο Πειραιά, Λάρισα, Πάτρα, Θήβα, Αγρίνιο, Βέροια, η μεγαλειώδης συγκέντρωση χιλιάδων εργαζομένων στις 26/9/85 στην Ομόνοια κλπ.

Δρόμος για τον Σοσιαλισμό

Ξανα και ξανα το Ελληνικό εργατικό κίνημα δείχνει την ωριμότητα του. Δείχνει ότι μπορεί να υπομένει την ηγεσία του, την κυβέρνηση του να το οδηγεί στην εξουσία. Δείχνει ότι δεν υπάρχουν ούτε δημοκρατικός ούτε αντιδημοκρατικός, ούτε τρίτος, ούτε πέμπτος δρόμος για τον σοσιαλισμό. Ένας είναι ο δρόμος για τον σοσιαλισμό:

Η αλλαγή των παραγωγικών σχέσεων. Το κτύπημα του κεφαλαίου, για να περάσει η παραγωγή στα χέρια των εργαζομένων, στα χέρια αυτών που παράγουν.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

νομία βρίσκεται σε βαθύη κρίση. Οι προβλέψεις της πρέπει όλες να αναθεωρηθούν. Ενώ στόχος για το τέλος του χρόνου ήταν το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου να μην ξεπεράσει τα 2 δισεκατομμύρια δολάρια έχει ήδη φτάσει σήμερα τα 1,8 δισεκατομμύρια. Ο πληθωρισμός (αψήσεις των τιμών) που στόχος ήταν το 16% μόνο με τις ανατιμήσεις που σχεδιάζονταν θα ξεπεράσει το 18%. Το Δημόσιο έλλειμμα θα ξεπεράσει το 15% αντί για 13%, ο ρυθμός ανάπτυξης απο 2,5% θα πέσει στο 1,5% για το 85.

Απο την άλλη πλευρά ποια είναι η απάντηση των βιομηχάνων; ούτε μια δραχμή επενδύσεις. Οι 6 βασικοί κλάδοι της βιομηχανίας που ελέγχουν το 70% περίπου της βιομηχανικής παραγωγής, το 85% των συνολικών βιομηχανικών

του Σκαρμαγκα, η καθιέρωση του 7ωρου απο τους Οικοδόμους, όπως και οι απεργίες/καταλήψεις εργοστασίων/και οι διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα είναι άμεση απάντηση του εργατικού κινήματος.

Η εξέγερση των συνδικαλιστών ΠΑΣΟΚ

Αφτή η πίεση του κινήματος είχε την αντανάκλαση της και μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ, τόσο στο Συνδικαλιστικό σώμα, την ΠΑΣΚΕ όσο και στο πολιτικό εσωτερικό πεδίο.

Στο συνδικαλιστικό επίπεδο η αντανάκλαση πήρε την μορφή της έντονης κριτικής των συνδικαλιστών της ΠΑΣΚΕ προς το εκτελεστικό Γραφείο του ΠΑΣΟΚ, κατά την διάρκεια σύσκεψης για συζήτηση της οικονομικής πολιτικής της

Τέλος κατηγορήσε τους συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ ότι «έχουν την τάση να χρεωκοπούν τις βιομηχανίες και να τις κάνουν προβληματικές για να γίνονται δημόσιοι υπάλληλοι!!! (Απο τον Φίλαθλο/Πολιτική 10/9/85).

Μπροστά σ' αφτή την τόσο επεξηγηματική ανάλυση των στόχων απο το εκτελεστικό Γραφείο, και με την δύναμη που τους δίνει το εργατικό κίνημα οι συνδικαλιστές άρχισαν να ανηλεές σφυροκόπημα βασισμένοι όχι στην στήριξη του κεφαλαίου και των μονοπωλίων αλλά ασκώντας κριτική με μια έντονη ταξική γλώσσα. Ανάμεσα σ' αφτά αναφέρονταν «Τα μέτρα που προτείνονται απο το Εκτελεστικό Γραφείο μέσα σε μια λογική Εθνικής ομοψυχίας είναι χωρίς κανένα ταξικό περιεχόμενο. Με την έννοια ότι κινδυνεύουμε να βρεθού-

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00